

ΚΛΕΙΩ

ΑΡΙΘΜ. 20.
Τόμος Α'.

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου έκαστου Έτους, έτησία μόνον και προπληρωσία:
Πανταχού φράγκ. χρ. 20 ή μάκρ. 16.

ΕΤΟΣ Α.
τῆ 15/27. Οκτωβρίου 1885.

Ο ΥΠΟ ΤΑΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

Ἡ σπουδαιότερα τελειοποιήσις τῶν νεωτέρων μέσων πρὸς τὸν κατὰ θάλασσαν πόλεμον ἐγένετο ἐν τῇ προσβολῇ τῶν ἐχθρικών πολεμικῶν σκαφῶν διὰ τῶν τορπιλλοβόλων πλοίων. Τὰ πλοία ταῦτα θεωροῦνται καὶ εἶνε πραγματικῶς ἐν τῶν δραστηκωτάτων στοιχείων διὰ τὰς νῦν καὶ τὰς μελλούσας ναυμαχίας, ἅπαντα δὲ τὰ ἔχοντα μεγάλους στόλους ἔθνη ἀσχολοῦνται δραστηρίως καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ὑποβρυχίου τούτου ἐπιθετικοῦ μέσου καὶ πρὸς ἐξέυρεσιν τῶν καταλλήλων ἀντιδῶτων, ὅπως ἀποφύγωσιν ἢ καταστήσωσιν ἀβλαβῆ καὶ ἀσήμαντον τὴν ἐνέργειαν τοῦ φοβεροῦ τούτου ὄπλου, ὅπερ διὰ τῆς χρήσεως τῶν τορπιλλοβόλων κατὰ βούλησιν δύναται νὰ διαθέσῃ ὁ ἐχθρὸς. Ἰδία ὅμως ἐν Ἀμερικῇ ἐγένοντο πλείστα καὶ σημαντικὰ πειράματα περὶ τῆς δεξιωτέρας καὶ ἀσφαλεστέρας χειρίσεως τῶν ὑποβρυχίων σκαφῶν. Αἱ εἰκόνες ἡμῶν δύνανται νὰ παράσχωσιν ἰδέαν τινα περὶ τῶν νεωτάτων ἀποτελεσμάτων τῶν καταστρεπτικῶν τούτων προσπαθειῶν καὶ ἀγῶνων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Τὸ νέον ἀμερικανικὸν τορπιλλοφόρον πλοῖον, „The Destroyer“ (ὁ Καταστροφεὺς) ὀνομαζόμενον, θεωρεῖται ὡς ἐν

τῶν μαχιμωτάτων σκαφῶν τοῦ εἴδους τούτου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἄλλο θαλάσσιον ἔθνος δύναται ἐφάμιλλον ἀντίπαλον νὰ ἐξαποστελῇ. Τὸ πλοῖον τοῦτο ἔχει μῆκος 150 ποδῶν ἤτοι 46 μέτρ. περίπου. Ναυπηγὸς αὐτοῦ εἶνε ὁ διάσημος μηχανικὸς John Έρικσον, οὗ ἡ μεγαλοφυΐα περὶ

Τορπιλλοβ. Holland.

Τορπιλλοβ. Midge.

τὴν ἐφεύρεσιν ἐξαισίων μηχανικῶν τεχνουργημάτων κατεδείχθη αὐθις διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ πλοίου τούτου. Ἡ μηχανὴ τοῦ σχετικῶς μικροῦ τούτου σκάφους ἔχει δύναμιν 1000 ἰππων, εἰς τὸ ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ μέρος ἐν τῷ κατωτέρῳ θαλάμῳ εἶνε τοποθετημένον ἐν πυροβόλον, ἐκκενούμενον ὑπὸ τὰ ὕδατα. Ὅλον δὲ τὸ σχῆμα ἰχθύος ἔχον σκάφος εἶνε τοιοῦτοτρόπως διεσκευασμένον, ὥστε νὰ δύναται νὰ καταβυθισθῇ, διὰ μεγαλοφυοῦς δὲ τινος μηχανήματος μετ' ἀντανεκλαστικῶν κατόπτρων δύναται ὁ πηδάλιοϋχος ἐκ τῆς θέσεως του καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἀκόμη νὰ παρατηρήσῃ, πῶς πρέπει νὰ διευθύνῃ τὸ σκάφος, ὥστε τὰ πυροβόλα του εὐστόχως νὰ πλήττωσι τὰς πλευρὰς τοῦ ἐχθρικοῦ πολεμικοῦ πλοίου, ἐν ᾧ οἱ ἐν τούτῳ εὐρισκόμενοι μὲλις δύνανται νὰ παρατηρήσωσι τὸν ἐπικίνδυνον ὑποβρυχίων ἐχθρὸν ἢ τοῦλάχιστον

οὐδαμῶς κατορθῶσι νὰ τὸν βλάψωσι καὶ διὰ αὐτῶν τῶν φοβερωτάτων τηλεβόλων, ἀφ' οὗ, — καθ' ἃ διατείνονται οἱ εἰδημόνες — καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ καταστροφή τοῦ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης προσεζέχοντος μέρους του οὐδαμῶς δύναται νὰ μειώσῃ τὴν φοβερὰν αὐτοῦ ὑποβρύχιον ἐνέργειαν.

Ἡ ἐκ τοῦ τηλεβόλου βαλλομένη τορπίλλη ἔχει μῆκος σχεδὸν 2 μέτρων καὶ ἐν τῷ μὲσῳ μόλις ἔχει ἡμίσεως μέτρου διάμετρον, ἐν ᾧ τὰ ἄκρα ἀμφοτέρωθεν ἀπολήγουσιν εἰς ὄζυ. Ἡ εὐστοχία, μεθ' ἧς ἐκπέμπεται τὸ βλήμα τοῦτο καὶ εἰς πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων ἀπόστασιν, εἶνε τῷ ὄντι θαυμασκή. Ἄνωθεν τοῦ ὕδατος οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον δίδει εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀφορμὴν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ ἀπαίσιον τέρας ἐπέρχεται κατ' αὐτοῦ, ἵνα τὸν καταποντίσῃ.

Ἔτερον ἀμερικανικὸν πολεμικὸν σκάφος ὁμοίου εἶδους εἶνε τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ναυάρχου Πόρτερ ναυπηγηθὲν πλοῖον „Alarm“, ἐξωπλισμένον δι' ἑνὸς μεγάλου τηλεβόλου Rodmann καὶ δυναμένου συγχρόνως τρεῖς ἰχθυοειδεῖς τορπίλλας νὰ ῥίψῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Τὸ σκάφος τοῦτο δὲν ἔχει πηδάλιον, φέρει ὅμως εἰς τὸν ἑλικῶ τῶν μηχανῶν, δι

ἧς αἱ γωνίαι αὐτοῦ μεταβάλλονται καὶ οὕτω διακανονίζεται κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ διεύθυναίς του. Οἱ μεταναστεύσαντες εἰς Ἀμερικὴν Ἴρλανδοὶ κατασκευάσαν ἐπίσης διὰ τοῦ μηχανικοῦ John Holland δύο τορπιλλοβόλα σκάφη διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν ἐλπιζόμενον πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας. Καὶ τὸ μὲν ἐξ αὐτῶν ἔχει μῆκος πέντε, τὸ δὲ ὀλίγον τι πλέον τῶν ὀκτῶ μέτρων. Ἡ διασκευὴ των εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ δύνανται ὀκτῶ ὥρας τοὐλάχιστον νὰ μένωσιν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Αἱ μηχαναὶ των κινουῦνται διὰ συμπυκνωμένου ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Τὰ πλοῖα ταῦτα ἔχουσιν ἐπίσης ἰχθυοειδὲς σχῆμα καὶ εἶδος ῥύγχους κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος, ὅποθεν βάλλονται καὶ αἱ τορπίλλαι κατὰ τοῦ πολεμίου.

Ἔτερα ἀμερικανικὰ τορπιλλοβόλα, ἅτινα καὶ αἱ σημερινὰ ἡμῶν εἰκόνες παριστῶσιν, εἶνε τὸ τοῦ Halstead, ὅπερ εἶνε ὁμοιον πρὸς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν τοῦ Holland, ἀλλὰ πολὺ βαρύτερον ἐκείνου, καὶ τὸ τορπιλλοβόλον „Midge“, ναυπηγηθὲν ὑπὸ τῶν νοτίων Ἀμερικανῶν διαρκούστος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

ΚΙΣΣΑ.

ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ.

Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ἱστορίας.

(συνέχεια).

IV.

Καταφυγούσα μετὰ τὴν συμφορὰν τῆς Τελεσίλλας εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἐπεσε κλαίουσα εἰς τὴν κλινὴν καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χερῶν. Πλησίον τῆς ἴστατο ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος καὶ ἔβλεπε πρὸς αὐτὴν τὰς μικρὰς χεῖράς του προσπαθὼν νὰ τὴν ὁπαισῇ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν δραματικὰ βήματα καὶ αἰφνης εἰσῆλθεν ὁ Μένων εἰς τὸν θάλαμον. Ἦτον ὁμίλιξ καὶ ἀπὸ παιδικῆς ἠλικίας φίλος τῆς Τελεσίλλας. Τὴν ὄψιν εἶχεν εὐεοιδῆς, τὸ ἀνάστημα βαδίων καὶ τὴν κίμων μείλιαν καὶ βοστρυχάδην. Οἱ γονεῖς του καταφύοντες ἐγγὺς τοῦ πατρικοῦ οἴκου τῆς Τελεσίλλας, ἀμφοτέρωθεν τὰ τέκνα συνέπειζον πολλάκις ἕως οὗ ἡ Τελεσίλλα, ἀσθενήσασα, ἠγαγκασθῆναι τὰ κλεισθῆναι ἐν τῷ οἴκῳ καὶ σχεδὸν νὰ λησμονήσῃ αὐτόν, ἀφ' οὗ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν της συνεζεύχθη τὸν Εὐξενίδην.

— Τελεσίλλα, εἶπεν ὁ Μένων πρὸς αὐτὴν, ἐγερθεῖσάν ἐπι τῆς κλίνης καὶ λαβούσαν τὸν υἱὸν εἰς τὰ γόνατα, ᾄδελον νὰ ὀμιλήσω μετὰ σοῦ.

— Ἄπορῶς, Μένων, ἀπεκρίθη αὐτὴ ἀπομάττουσα τὰ δάκρυά της, πῶς μετὰ τοιαύτην αἰσχρὰν διαγωγὴν ἐτόλμησες νὰ διέλθης τὸ ἱερὸν τοῦτο κατώφλιον.

— Μὴ με κρίνης, Τελεσίλλα, τόσο σκληρῶς! Ἄκουσον πρῶτον, δίδτι ἀγνοεῖς ὅσα μαρτύρια ὑπέστην κατὰ τα ἔτη ταῦτα. Ἄνατραφεῖς πλησίον σου, εὐτυχῆς ἐπὶ τῷ ἔρωτι σου καὶ βέβαιος περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας μου με αἰμάσσουσαν καρδίαν εἶδον τὸν μετὰ τοῦ Εὐξενίδου γάμον σου. Πρῶτην φορὰν τὴν καταρθεῖ νὰ σὲ πλησιάσω, ἐπέλιξον οἱ δὲ ἐπιτύχῃ τέλος τὴν μετὰ σοῦ ἐνωσίν μου. Μὴ ἀμφιβάλλῃς ἐπὶ τῷ ἄνδρι Σπαρτιατῶν ἐπίθεσίς μας ἦτο πρῆξες παρόλογος, ὁ δὲ Εὐξενίδης ἔπρεπε νὰ μὴ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τὸ συμβούλιον τῶν στρατηγῶν. Πλείστοι ὑπ' αὐτὸν Ἀργεῖοι ἀπωλέσθησαν ματαίως. Ἡ καρδία τοῦ Κλεομένηος ἀφ' ἐτέρου εἶνε σκληρότερα καὶ τοῦ λίδου, ὃν φονεύσῃ μετὸ φρικτὰς βασάνους ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ δι' αὐτὸ ἐμπιστευθῆναι εἰς ἐμέ. Ἐδεώθησα καλὸν νὰ ὑποχωρήσω, διὰ νὰ μὴ καταστρέψω πάλιν τοὺς Ἀργεῖους καὶ νὰ μὴ σε στερῶσω τοὐλάχιστον τοῦ μόνου φύλακος, ὅστις σοὶ ἐνοπέμεινε. Ἄς φύγωμεν, Τελεσίλλα, πρὶν ἢ ὁ Κλεομένης σιγῶν ἀλάσῃ καὶ ἡμᾶς!

— Καὶ νομίζεις, Μένων, ἀπεκρίθη ἡ Τελεσίλλα ἀπαράχως, ὅτι ἀνέχομαι προδότου προστασίαν; Οὐδεὶς προδίδει χάριν μιᾶς γυναῖκός τὴν ἴδιαν του πατρίδα! Ἐμεῖνα πλέον διὰ παντός ἐξοικε πρὸς ἀλλήλους, ἂν δὲ καὶ, ὁ μὲ γένοιτο, ὁ Εὐξενίδης ἀποδόνῃ, οὐδέποτε δὴ μίαν τὸ ὄνομα του παρέχουσα τὴν χεῖρά μου εἰς σέ, προδότα τῆς πατρίδος!

— Σὲ ἐκετεύω, Τελεσίλλα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μένων θερμῶς, σὲ ἐξοικίζω νὰ ἐνθυμηθῆς τὴν παιδικὴν μας ἠλικίαν, ὅτε συνεπαίζομεν καὶ ἀνέκον εἰς σέ, ὅτε με προσεκάλες ὁσάκις ἐνεδύσο νεὸν χιτῶνα, ἵνα ἐγὼ πρῶτος σὲ ἴδω καὶ σὲ θαυμάσω, ὅτε οἱ γονεῖς ἡμῶν εὐτυχῆς ἔβλεπον τὴν παιδικὴν ἡμῶν ἀγάπην καὶ ἔπλαττον σχέδια...

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Ἀλέξανδρος, παρατηρῶν τὸν Μένωνα ἀνεῶς, ἐφώνησε πρὸς τὴν μητέρα του;

— Φύγε, μητέρα, εἰ δὲ μὴ ὁ ξένος δά σὲ πείσῃ!

Ἡ μήτηρ ἠσπάσθη τὸ τέκνον τῆς εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἰγέρθη ἐρυθρῶσα. Συγχρόνως ἠνοήθη ἡ θύρα καὶ ὁ κῆρυξ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁδηγούμενος ὑπὸ δύο Ἀργείων ὀπιτιῶν εἰσῆλθε καὶ ἐπέδωκε κύλινδρον τῆς Τελεσίλλας.

— Ἐλθε πλησίον μου εἰς τὴν τράπεζαν, τέκνον μου, διὰ ν' ἀναγνώσωμεν ἐν ἡσυχίᾳ. Σὲ δὲ, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν Μένωνα, ἐξέλιθε τοῦ οἴκου μου καὶ μὴ ὑπερβῆς ποτέ πλέον τὸν οὐδὸν αὐτοῦ. Σὺ δύνασαι νὰ φύγῃς ἔπου ἂν θέλῃς, ἡμεῖς ὅμως ἂν ἀναμείνωμεν διὰ τὸ συμβάνα ὅσα ἐπέκλιωσαν εἰς ἡμᾶς αἱ Μοῖραι.

Ὁ Μένων ἀπῆλθε χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ ὕψωση τὰ βλήματα πρὸς τὴν Τελεσίλλαν, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαρκούσης τῆς ἀναγνώσεως προσέλαβον παράδοξον λάμψιν. Ἐπανειλημμένως καταφίλησε τὸ τέκνον τῆς καὶ εἶτα προχωρήσασα πρὸς τὸν κῆρυκα

— Ἐρχομαι ἄμεσως, τῷ εἶπε, περίμενε μόνον ἕως ὅτου ἐτοιμασθῶ καὶ καλέσω τὴν Φοίβην διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

V.

Ὁ Κλεομένης μετὰ τὴν ἀτυχή ἔφοδον τῶν Ἀργείων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν του. Αὕτη διηρέϊτο εἰς δύο τμήματα χωριζόμενα ἐσωτερικῶς διὰ τινος βαρέος πορφυροῦ παραπέτασματος. Εἰς τὸ πρῶτον αὐτῶν εὐρισκετο τράπεζα, ἐφ' ἧς ἔκειτο ὀλίγοι πάπυροι, καὶ περὶ αὐτὴν ἦσαν τοποθετημέναι ἔδραι τινεῖς ἐξ ἐκείνων, αἰτινεῖς ἐλαμβάνοντες εἰς τὰς ἐκστρατείας. Ἐν ταῖς γωνίαις ἔκειντο μεγάλα δοχεῖα πλήρη χρυσῶν νομισμάτων καὶ μεταξὺ αὐτῶν χρυσοὶ στέφανοι, ἀγαλμᾶτα, κοσμήματα, φυλάκι, θυμιατήρια, κρατήρες καὶ λύχνοι, ἅπαντα λάφυρα ἐκ τῆς λεηλατηθείσης Ἀργολίδος. Ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι ἔκειτο ἡ κλινὴ καὶ τὰ ἱμάτια τοῦ βασιλέως.

Μόλις ἐναπέθηκεν ὁ Κλεομένης τὴν περιεφραλαίαν καὶ τὸ ξιφὸς του ἐπὶ τῆς τραπέζης, διέταξε νὰ τῷ προσεγγάσων ἄμεσως τὸν Εὐξενίδην. Δύο ὀπιτὰ ὀδήγησαν τοῦτον δέσμιον πρὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις στασιάζων τὰς χεῖράς του τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε:

— Τί ἐσκέφθητε, ὦ Εὐξενίδη, καὶ ἐτολμήσατε ν' ἀντιπεξέλιθτε καθ' ἡμῶν μετὰ τῶν ὀλίγων ἀνδρῶν σας — καὶ ὡς ἐφάνη — καὶ μετὰ τῶν γυναικῶν σας;

— Οἱ στρατηγοί, ἀπήντησεν ὁ Εὐξενίδης βαρυθύμως, ἀπεφάσιον νὰ προτιμηθῶσι τὸν ἐν τῇ μάχῃ ἐντιμον θάνατον, παρά νὰ γίνωσιν ἐρμᾶια τῆς δυνάμεως ἐνὸς βαρβάρου. Καὶ αἱ γυναῖκες ἡμῶν ἠθέλησαν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἀνδρικὴν ταύτην ἀπόφασιν.

— Καὶ πῶς σὺ ὁ αἰχμάλωτος τολμᾷς νὰ ὑβρίζῃς τὸν βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν ἐντὸς τῆς ἰδίας του σκηνῆς, καὶ δὲν ἀναλογίζεσαι ὅτι ἐν τῷ ἅμα δύναιμι νὰ σε φονεύσω!

Καὶ συγχρόνως ὕψωσε τὸ ξιφὸς καὶ ἐσθίρειεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στῆθους τοῦ αἰχμαλώτου, ὅστις ἀπαθῆς προσβλέπων αὐτόν, εἶπε

— Μὴ νομίζεις, ὦ βασιλεῦ, ὅτι δύνασαι τοιουτοτρόπως νὰ με φοβίσῃς. Ἐνώπιον τοῦ θανάτου εὐρέθην πολλάκις, γνωρίζων δὲ τὴν σκληρότητά σου οὐδὲ στιγμήν ἤλιπισα νὰ σώσω τὴν ζωὴν μου, ἦτις οὐδεμίαν πλέον ἔχει ἀξίαν δι' ἐμέ, ἀφ' οὗ ἡ πατρίς μου κατεστράφη.

— Ἡ πατρίς σου, εἶπεν ὁ Κλεομένης, δὲν εἶνε ἀκόμη κατεστραμμένη, ἕως οὗ δὲ κυριεύθῃ τὸ Ἄργος, ἔχεις πατρίδα.

— Γνωρίζω, ὦ Κλεομένης, ὅτι ἡ ἀκέραιος πλεονεξία τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἡ φιλοκτημοσύνη των δὴ πάσῃ μόνον, ὅταν δὴ ἡ Πελοπόννησος ὑποκύνῃ εἰς τὴν δύναμίν των, ἴδια δὲ τὸ Ἄργος, καθ' οὗ ἀπὸ αἰῶνων στρέφονται διὰ ἡμῶν αἱ κηλύτοι ἐνέργειαι. Παρανόμως μὲς θρηπάζατε τὴν Κυνορέαν καὶ τὴν Θυρέαν, τὰρα δὲ θέλετε νὰ μᾶς στερήσητε καὶ αὐτῶν τῶν ἐσθίων μας, σὺ δὲ ὁ ἴδιος, ὦ βασιλεῦ, συνήφες καθ' ἡμῶν τὰς ἀτιμωτάρας μάχας, ἃς ποτε εἶδεν ἡ Ἑλλάς, καὶ δι' ἃς δὲν δύνασθε νὰ συνδέσητε ἄσματα καὶ νὰ φάλητε αὐτὰ εἰς τὰς ἐορτὰς σας, ὅπως τὸ ἐπράξατε μετὰ τὴν μάχην τῆς Θυρέας. Ἐπιβούλιος ἐφώρμησας καὶ ἐφένεσας ἕξ χιλιάδας Ἑλλήνων ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμήν ὄλων τὰ βλήματα στρέφονται πρὸς τὴν Ἀσίαν καὶ εἶνε ἀφνετος ὁ κατὰ τῆς Περσίας πλεμος, καθ' ὃν χρόνον εἰς Ἑλλήν ἔχει ἀξίαν χιλίων βαρβάρων καὶ τὸ αἷμα του πρέπει νὰ φειδόμεθα ὡς πολυτίμους μαργαρίτας. Ἀλλὰ πῶς δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τοιαῦτα ἡ Ἑλλάς παρ' ἑνὸς ἱεροσίου, ὅστις ἔσχε τὴν ἀσέβειαν νὰ βεβηλώσῃ τὸ ἱερόν τῆς Ἐλευσίνας, καὶ τοῦ ὅποιου ἡ ἀδεία εἶνε τασάση, ὥστε νὰ περιφρόνησῃ τὸ εἰς πάντας τοὺς Ἑλλήνας ἱερὸν δικαίωμα του ἀσίου καὶ νὰ καταστράφῃ τοὺς εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἕρωος τῆς χώρας των καταφυγόντας Ἀργεῖους!

— Παῦσε! ἐφώνησεν ὁ Κλεομένης. Ἄν ἔχεις δικαίωμα σ' ἐν κρινῆς τὰς πράξεις μου, ἀφ' οὗ πάντοτε ἐξεπλήρωσα, ὅτι μοι ἐπέταττον ἡ πατρίς.

— Ἐἶνε ἀδύνατον, ἐξηκολούθησεν ἡσυχῶς ὁ Εὐξενίδης, ἡ Σπάρτη νὰ ἐπεδύμησεν ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐπράξαες. Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀκτινοβολεῖ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος ὡς λαμπρὸς ἀστὴρ, οἱ δὲ ἄνδρες αὐτῆς θεωροῦνται ἀκόμη πανταχὸς ὡς πρότυπα τιμιότητος, ἀπλοότητος, ἀνδρείας καὶ μετροφοροσύνης. Ἀλλὰ σὺ ἐμύλιον τὸ σπαρτιατικὸν ὄνομα κατασφάξας γενναίους μαχητὰς δίκην κτηνῶν, δὰ σὲ καταραστῆ δὲ οὐ μόνον τὸ Ἄργος καὶ ἡ λοιπὴ Ἑλλάς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Σπάρτη, ὅποθεν ἡ μονογενὴς σου θυγάτηρ, ἡ εὐγενὴς σύζυγος τοῦ Λεωνίδου Γοργῶ, πρῶτῃ δὲ ἐκφυγούσῃ τὴν κινδύνον. Ἦσδε νὰ παραστῆς ἐνώπιον τοῦ μαργαρίτου τοῦτου μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ἦτις μλίχις ὁκατέτις δέν σε ἀφίκε νὰ δωροδοκηθῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου καὶ εἶπε τοὺς καθ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα ἀντιχρῆστας ἐκείνους λόγους: „Μόνον ἡμεῖς αἱ Σπαρτιατίδες ἀρχομεν τῶν ἀνδρῶν, ἐπειδὴ ἡμεῖς μόνον τίκτομεν ἀνδρας!“

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκρατήθη πλέον. Οἱ χαρακτηριστῆρες του διεστράφησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἔγιναν λευκοὶ καὶ ὡς θηρίον ὠρμήσας συνέλαβε τὸν δέσμιον στρατηγὸν ἀπὸ τοῦ λαμοῦ καὶ ἤρχισε μανιωδῶς νὰ τὸν περισφίγγῃ. Τὸ χροῖμα τοῦ Εὐξενίδου ἔγινε βαρύτερον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του βαθμῆδὸν σπερβέννυντο, ὅτε ὁ Κλεομένης ἀφῆσας αὐτόν εἶπε:

— Ὅχι, δὲν θά σε τιμωρήσω τοιουτοτρόπως, κατράμενε δοῦλε! Ὁ θάνατος οὗτος θὰ ἦτο διὰ σέ χάρις. Δεσάτε τον πλέον σφιγτικά, φιμώσατε τὸ στόμα του καὶ ἐξαπλώσατέ τον εἰς τὸ ἔδαφος τῆς σκηνῆς μου. Ἀδριον προὐ ὀφείλει ν' ἀποδόνῃ!

Ἀφ' οὗ ἐξετελέσθη τὸ πρόσταγμα ὁ βασιλεὺς ἐξήτησεν οἶνον. Τῷ ἔφερον μέγα ἀγγυροῦν κίπελλον, ὅπερ ἀπνευστὶ ἐξεδέκασεν. Ἐπειτα ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἔλαβε φύλλον παπύρου καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς: „Ἐλθε δσον τὸ δυνατόν τάχιστα. Ὁ Εὐξενίδης θέλει νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ σοῦ.“

Ἔδωσε τὸν κύλινδρον, ἐσφράγγεν αὐτόν καὶ παρέδωκεν εἰς ἓνα κῆρυκα. „Πέψουσαν ἄμεσως πρὸς τὴν Τελεσίλλαν, τὴν σύζυγον τοῦ αἰχμαλώτου Εὐξενίδου, ὃς αὕτῃ τοῦτο, καὶ ἂν ἦνε ἐτοιμὴ νὰ ἔλθῃ, συνοδεύσον

αὐτὴν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ὀδήγησον εἰς τὴν σκηνὴν μου. Εἰς οὐδεμίαν ἐρώτησίν της ὀφείλεις ν' ἀπαντήσης. Ἐνόμησας;

— Ναι, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ κῆρυξ καὶ λαβὼν τὸν κύλινδρον ἀπεμακρόνθη τάχως. Ὁ βασιλεὺς ἐξήτησε πάλιν οἶνον καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν στηρίζων ἐπ' αὐτῆς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς ὤμους ὀφθαλμοὺς ἔχων ἑστραμμένους πρὸς τὸ παραπέτασμα τοῦ ἀντιθαλάμου, ἐν ᾧ ἔκειτο ἐξηπλωμένος ὁ δέσμιος στρατηγός.

VI.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ὁ κῆρυξ ὀδήγησεν εἰς τὴν σκηνὴν δύο διὰ πέλλου κεκαλυμμένας γυναῖκας, τὴν Τελεσίλλαν καὶ τὴν δούλην της Φοίβην. Ὁ βασιλεὺς διέταξεν αὐτὴν ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ μετὰ τοῦτο εἶπεν εἰς τὴν Τελεσίλλαν ν' ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Μόλις ἐπράξε τοῦτο ἡ Τελεσίλλα καὶ ὁ Κλεομένης ἀνετινάχθη εἰς τὰ ὀπίσω καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χερῶν του. Ἐνόμησεν οἱ ἔβλεπον ἔμπροσθεν του τὴν θεὰν τοῦ ἔρωτος, ὡς βραδυτέρου παρέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μαριμαρίου ὁ καλλιτέχνης της Μήλου. Ἡ Τελεσίλλα ἴστατο ἀκίνητος μὲ ἀπερίγραπτον χάριν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Μέλας χιτῶν ἐκάλυπτε τὰ μέλη της, οἱ γαλήνιοι κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της προσέβλεπον ἀπαράχως τὸν ἐμβρόντητον βασιλέα, ἡ κενὴ τῆς κόμης ἐχωρίζετο εἰς τὸ μέσον καὶ ἔδενετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς διὸς πλατείας ῥοδοχρόνου ταινίας σχηματικώσεως εἰς τὰ ἄνω κοσμήματα. Τὰ σφριγῶντα χεῖλη της, περισσότερο ἀνεπτυγμένα ἢ ὅσον συνήθως τὰ εὐρισκᾶ τις εἰς τὰς Ἀργεῖας γυναῖκας, ἐδείκνυν τὸν τέλειον σχηματισμὸν τοῦ στόματος.

Ὁ ἑκαθάμβος βασιλεὺς συνελθὼν μόλις ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ὀλίγας λέξεις, μὴδ' αὐτὸς ἐνοῶν τὴν σημασίαν των.

— Ὁ βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Τελεσίλλα μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, ὁ σύζυγός μου ἠθελε νὰ μοι ὀμιλήσῃ.

— Ναι, μάλιστα, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ σύζυγός σου... ὦ Τελεσίλλα, τί μ' ἐνθυμίζουσι οἱ χαρακτηριστῆρες σου! Ὅτε ἡ σύζυγός μου Ἄνδρομεδα ἐξῆ ἀκόμη — πρὶν ἢ δηλητηριασθῆναι, μὴ θέλουσα νὰ συζήσῃ μετ' ἐμοῦ, — σὲ ὠμοίαζεν — δὲν ἤμην τότε ὁπόσος εἶμαι ἄσήμερον. Ἐκείνη ἦτο ἡγεσία Σπαρτιάτις καὶ δὲν ἠθελε νὰ ὑποφῆρῃ τὸ ἀίσχος μου' ἐὰν ὅμως σὺ ἠθελε νὰ μὲ ἀκολουθῆσῃς εἰς Σπάρτην καὶ ἔμενες πλησίον μου, δὰ εὐρισκον ἴσως καὶ ἐγὼ πάλιν ἀνάπαυαν.

— Τί λέγεις, ὦ βασιλεῦ; ἀπήντησεν ἡ Τελεσίλλα ὀπισθοχωρούσα. Ἔγινε ποτε Ἀργεῖα τις ἐνὸς Σπαρτιατοῦ ἐταίρα; Ἐλησμώνησας ὅτι ἔχω σύζυγον;

— Ἄ, ἔχεις σύζυγον! ἀνέκραξε μοχθηρῶς καγχάζων ὁ Κλεομένης. Μετ' ὀλίγον δὰ λέγεις ὅτι ἄλλοτε εἶχες σύζυγον! Ἴδου δὲ πῶς διελύθη ὁ γάμος σου — καὶ πλησιάσας εἰς τὸ παραπέτασμα ἠνοῖξεν αὐτὸ καὶ εἶδει τὸν κατὰ γῆς ἐξηπλωμένον δέσμιον Εὐξενίδην, — εἶδω κείτα ὁ σύζυγός σου ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος, ὅταν δὲ αὐτιον ὁ ἦλκας ἀρχίσῃ νὰ βαίνει τὴν καθήμερὴν τροχίαν του, δὲν δὴ ὑπάρχῃ πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Τελεσίλλας ἐπλημμύρησαν δάκρυα καὶ μεταξὺ λυγμῶν εἶπε πρὸς τὸν Κλεομένην: — Διὰ τί, ὦ βασιλεῦ, μ' ἐκάλεσας ἵνα παραστῶ μάρτυς τῆς θηρωδίας σου; Οὕτω λοιπὸν ἐκτιμᾷ ἡ Σπάρτη τὴν ἀνδρίαν τῶν αἰχμαλώτων της, ἡ μήπως θέλῃς νὰ βασανίσῃς καὶ νὰ φονεύσῃς μετὰ τοῦ συζύγου καὶ ἐμέ; Ἔστι τέρας ὄχιον ἀποστροφῆς καὶ προτιμότερος εἶνε ὁ διὰ τοῦ ξίφους τῶν θημιῶν σου θάνατος.

Ἔγινε ἤδη πλησίασαι εἰς τὴν ἔξοδον, ὅτε ὁ βασιλεὺς ὠρμήσας ἐκράτησεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐγειράς τὸ παραπέτασμα ἐπέδειξε τοὺς ἕξω τῆς σκηνῆς ἱσταμένους φύλακας.

— Μὴ σπεύδης, Τελεσίλλα, αἱ εἰσοδοί, ὡς βλέπεις, φυλάττονται καλῶς καὶ οὐδεμίαν ἐλπίς ὑπάρχει πρὸς φυγὴν, ὥστε καὶ ἀκουσαν δύναμιμα νὰ σε ἀναγκάσω εἰς τυφλήν ὑπακοήν. Τίς δὰ μ' ἐμποδίσῃ εἰς τοῦτο; Ὅλην σου τὴν ἀνείστασιν δὰ καταβράσσω, τὰς κραυγὰς σου μόνον οἱ φύλακές μου θ' ἀκούσωσι καὶ εἰς ἀπέκρισιν μόνον δὰ γελῶσι, διδτι γνωρίζουν τὰς κραυγὰς τῶν γυναικῶν. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ λεχθῆ, ὅτι εἰς Σπαρτιάτης ἐφέρθη ἀγενῶς καὶ βαρβάρως πρὸς μίαν γυναῖκα. Ἦμεῖς ἐκ παιδὸν ἐδιδάχθημεν νὰ φερόμεθα πρὸς τὸ φύλον σου εὐγενῶς καὶ ἀβροφρόνως, ἐπομένως ἀποκρούω καὶ ἐγὼ πᾶν βίαιον μέσον. Ἀλλὰ, Τελεσίλλα, πέισθῃται καὶ ἀκουσον ἐπὶ στιγμὴν. Ἴδὲ τὰ πλήρη χρυσῶν νομισμάτων δοχεῖα ταῦτα, ἰδὲ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἀναθήματα τῶν ναῶν, ἅπαντα, ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, εἶνε λάφυρα τῆς ἀργολικῆς ἡμῶν ἐκστρατείας καὶ δὰ ἦνε ἰδικὰ σου, ἂν ἐκούσιν ἀναπακοιθῆς εἰς τὸν ἑρῶτά μου.

(Ὡς τοῦ γρη. ὑπὸ Ἑλῆνης Ν.). (

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

I.

Καίτοι διατρέχοντες τὸν κίνδυνον διὰ τοῦ ἀνωτέρου τί-
τλου νὰ φοβίσωμεν ἐκ τοῦ προτέρου τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώ-
στας κάμνομεν ἐν τούτοις ἀπο τῆς σήμερον ἐναρξῆν ὀλοκλή-
ρου σειρᾶς ἄρθρων, ἀναφερομένων εἰς τὰς
ἐφευρέσεις τῶν νεωτάτων χρόνων, προ-
τάσσοντες ὀλίγας τινὰς λέξεις περὶ τοῦ
ζητήματος, ὑπερ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἀπα-
σχολεῖ μεγάλας τοὺς ἐπιστήμονας καὶ
τοῦ ὁποίου ἡ λύσις θὰ ἐπιφέρει τελείαν
ἀνατροπὴν εἰς ὅλα τα μέχρι τοῦδε ἐν
χρήσει μέσα τῆς συγκοινωνίας. Διὰ τῶν
λέξεων τούτων ἐννοοῦμεν τὴν μεταφορὰν
τῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως. Πολλοὶ βε-
βαίως θὰ εἰπῶσι καθ' ἑαυτοὺς, ὅτι ἡ ἐν-
νοια αὐτῶν εἶνε σκοτεινὴ, ἀλλ' ὅπωςδὴ-
ποτε αἱ ἰδέαι αὐτῶν περὶ τοῦ ζητήματος
τούτου θὰ διευκρινισθῶσιν ἅμα ὡς δια-
τρέξωσι τὰ κατωτέρω καὶ συναρμολογή-
σωσιν αὐτὰ πρὸς πράγματα προηγουμέ-
νως ἐγνωσμένα.

Ἡ δυνάμις τοῦ ἵππου ἐνεργεῖ, ὡς
ἄπαντες γνωρίζουσιν, οὐχὶ ἀμέσως ἐπὶ
τῆς συρομένης ἀμάξης, ἀλλ' ἐμμέσως διὰ
τοῦ σάγματος, τοῦ ῥυτῆρος καὶ οὕτω κα-
θεξῆς ὁμοίως ἐνεργεῖ καὶ ἡ δυνάμις τοῦ
ἀτμοῦ ἐπὶ τῶν τροχῶν τῆς κινουμένης
ἀτμαμάξης, ἐπὶ τοῦ ἑλικος τοῦ πλοίου
ἢ ἐπὶ τῶν μελλουσῶν νὰ κινήθῃσι μη-
χανῶν οὐχὶ ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ
τῆ μεσολαβῆσει ἐλασμάτων, ὀδοντωτῶν
τροχαλιῶν, ἐλιτροχῶν ἢ ἄλλων κινήτη-
ριων ἱμάντων. Τὰ εἶδη ταῦτα τῆς με-
ταφορᾶς τῆς δυνάμεως αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ
βεβαίως δὲν εἶνε ἀτελεῖ, ἀλλ' ἔχουσιν
ἕμως τὸ μειονέκτημα, ὅτι ἡ παραγωγὴ
τῆς δυνάμεως ἐστὶν ἀδύνατον νὰ μὴ ἀφίστα-
ται πολὺ μακρὰν τοῦ ἀποδέκτου τῆς δυ-
νάμεως ταύτης, ὅτι παραδείγματός χάριν
μία ἀτμομηχανὴ δὲν δύναται νὰ θέσῃ
εἰς κίνησιν ὅλας τὰς μηχανὰς μιᾶς πό-
λεως ἢ μιᾶς αὐτῆς μόνον συνοικίας· ἀλλὰ
μόνον τὰς πλησίον εἰς αὐτὴν κειμένας,
ὅτι ἐκάστη σιδηροδρομικὴ ἀμάξοστοιχία
ἔχει ἀνάγκη καὶ μιᾶς ἀτμαμάξης, ἐν ᾗ
πολὺ καλλίτερον καὶ συμφωρότερον θὰ ἦτο ἔλαι αἱ ἀμάξο-
στοιχία μιᾶς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς νὰ τίθενται εἰς κίνη-
σιν ἀπὸ τινος θέσεως, ὅτι τέλος οἱ μικροὶ βιομήχανοι, οἱ
ὁποῖοι δὲν δύνανται ν' ἀποκτήσωσιν μίαν ἀτμομηχανήν, εἶνε
ἠναγκασμένοι ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς μόνην τὴν δυνάμιν τῶν
χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ περὶ τὸν ἠλεκτρισμὸν ἀσχολούμενοι ἐπιστήμονες τῶν
καθ' ἡμᾶς χρόνων προσπαθοῦσι νὰ ἐπιφέρωσι βελτιώσιν τινα
εἰς τὴν παρούσαν τῶν πραγμάτων τούτων κατάστασιν καὶ
ἀποδεικνύουσιν, ὅτι τὸ τῆ βοήθειά σύματός τινος παντα-
χοῦ φερόμενον ἠλεκτρικὸν ρεῦμα δύναται νὰ κινήσῃ καὶ μη-

χανὰς, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ ἀνθρώ-
που γεννωμένη βούλησις τῆ μεσολαβῆσει τῶν νεύρων καὶ
τῶν μυῶν ἀθαιρέτως κινεῖ τοὺς δακτύλους καὶ τὰ σκέλη.
Ὁ ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸς τῶν εἰδημόνων ἀπεδείχθη πλέον
ἀληθέστατος καὶ πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον ἔχομεν καὶ ἐν

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΗΔΕΙΑΣ ὑπὸ Liezen-Meyer.

τῆς ἀληθείας αὐτοῦ ἀναμφίβολον καὶ ψηλαφητὸν δεῖγμα.
Παρὰ τὴν πόλιν Βερολίνον ὑπάρχει σιδηροδρομικὴ γραμμὴ,
ἐφ' ἧς αἱ ἀμάξαι κινοῦνται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ μάλι-
στα μετὰ μεγάλης ταχύτητος, χωρὶς δ' ὀφθαλμῶν νὰ βλέπῃ
τὸ ὄχληρὰ ἐκεῖνα κινήτηρα ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα τέως ἦσαν
ἐν χρήσει πρὸς μεταφορὰν τῆς δυνάμεως. Τὴν κίνησιν ὄλην
ἐνεργεῖ μόνον τὸ ἀόρατον καὶ μυστηριώδες ἠλεκτρικὸν ρεῦμα.

Πῶς δὲ συμβαίνει τοῦτο; Κατὰ βᾶθος ἀπλοῦστατα.
Μία τις δυναμοηλεκτρικὴ καλουμένη καὶ πλησίον τῶν σιδη-
ρῶν γραμμῶν τεθειμένη μηχανὴ ἐξαποστελλεῖ εἰς ἐν λεπτόν
τῆς ὥρας ὀκτακόσια ἕως χίλια ρεύματα εἰς τὰς τροχιάς καὶ

ἀπ' αὐτῶν διὰ τῶν σιδηρῶν τροχῶν τῶν ἀμαξῶν εἰς δευτέ-
ραν ὁμοίαν μηχανήν, ἧτις κινεῖται ὀλίγον τι βραδύτερον καὶ
συνδέεται μετὰ τοῦ ἀξονος τῶν τροχῶν, οὕτως ὥστε οὗτοι
ἅμα τῆ κυκλοφορίᾳ τοῦ ρεύματος τίθενται εἰς κίνησιν. Ἡ
δυνάμις τοῦ ρεύματος τούτου εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν δια-
φορὰν μετὰ τῆς ταχύτητος τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἠλε-
κτρικῆς μηχανῆς. Αὗται δὲ δύνανται φυσικῶς κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον νὰ κινήσωσι καὶ τορνευτήριον καὶ βραπτομηχανήν καὶ

δυνάμιν παραγωγῆς ἐστίας. Ἐν ἐκ τῶν ὠραίων ὄνειρων, οὗ
τὴν πραγματοποίησιν ἴσως εὐτυχῆσῃ νὰ ἴδῃ ἡ νεωτέρα ἡμῶν
γενεά, εἶνε ἡ τηλεγραφικὴ διαβίβασις εἰκόνων ἢ μᾶλλον ἡ
τηλεγραφικὴ ὄρασις. Δυνάμει τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ διὰ μέ-
σου τοῦ τηλεφώνου δυνάμεθα ν' ἀκούσωμεν, ὑπάρχουσιν ὄρας
καὶ οὐκ ὀλίγα τηλεγραφικὰ μηχαναῖ, αἵτινες μεταβιβάζουσι
πανομοίωτα γραμμάτων. Ἄλλ' ἀτυχῶς ἡ πρόδοσις ἡμῶν
εἰς τοῦτο δὲν εἶνε τοσαύτη, ὥστε ἡμεῖς οἱ ἐν Λεωφίᾳ νὰ
βλέπωμεν τί ἐν Βιέννῃ ἢ Παρισίῳ συμβαίνει καὶ ἐπομένως νὰ μὴ ἔχομεν πλέον
ἀνάγκη τῶν εἰκονογραφημένων ἐφημερι-
δων. Ἀρχαί, πολλὰς ἐλπίδας εἰς τὸ
μέλλον παρέχουσαι, ἐγένοντο οὐκ ὀλίγα,
πρὸ ὀλίγου δὲ ἐδημοσιεύθη εἰς τινα ει-
δικὰ περὶ τῶν προόδων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ
φύλλα, ὅτι κάποιος Dr. Guidrah ἐν Μελ-
βούρῃ κατώρθωσε ὄλην τὴν εἰκόνα ἱπ-
ποδρομίου τινός, πολλὰ μίλια ἀπέχον-
τος, τηλεγραφικῶς ν' ἀναπαραγάγῃ ἐπί
τινος μεταλλίνης πλακῆς καὶ νὰ ἐπιδείξῃ
τὸ θέαμα εἰς τοὺς παρόντας, οἵτινες δὲν
ἤθελον ἰδεῖ αὐτὸ τόσον καλῶς οὐδ' ἐάν με-
τέβρινον εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγώνων. Ἐν
τούτοις „a beau mentir qui vient de loin“
λέγουσιν οἱ Γάλλοι καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον
ἂν μετὰ τὴν Μελβούρῃ καὶ ἡμῶν
πολλὰ συνέβησαν καθ' ὅδον καὶ παρέ-
στησαν τὰ πράγματα ὑπὸ ἄλλο πρίσμα.

Εἰς ὅλας τὰς ἐξ Ἀμερικῆς προερχο-
μένας εἰδήσεις περὶ ἐφευρέσεων, ἀνακα-
λύψεων καὶ τεχνικῶν κατορθωμάτων εἶνε
φρόνιμον, ἂν ἐν τέλει προσβέτωμεν καὶ
ἐν ἄκακον ἐρωτηματικὸν ἐπιφώνημα. Λέ-
γεται ὅτι κατωρθώθη τῆ βοήθειά χα-
λυβδίνου σύματος καὶ διὰ μέσου τοῦ
τηλεφώνου νὰ συναφθῇ διάλογος εἰς
ἀπόστασιν πλέον τῶν χιλίων χιλιομέ-
τρων. Τοιοῦτοτρόπως ὁ τηλεγράφος ἀπο-
βαίνει πλέον ἀχρηστος, ἀφ' οὗ μάλιστα
διὰ τὸ τηλεφώνον οὐδεμία ἀσκησις προ-
απαιτεῖται καὶ ἡ ἐργασία γίνεται ἀσυγ-
κρίτῳ τῷ λόγῳ ταχύτερον. Ἐν Εὐρώπῃ
πλείστα ἐγένοντο ὁμοῖα πειράματα, ἀπε-
δείχθησαν ὅμως μάταια, καθ' ὅτι μόνον
τὴν νύκτα, ὅτε πᾶς πλέον θόρυβος καίει,
ἐπετεύχθη ἀτελής τις καὶ βεβιασμένη
συνεννόησις. Μεθ' ὅλας τὰς θορυβώδεις
εἰδήσεις τῶν οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἀπεδεί-
χθησαν εὐτυχέστεροι.

Ἀρκοῦσι ταῦτα περὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, διότι ὑπάρχουσι
καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἄξια τῆς ἡμετέρας προσοχῆς, ἐκτός δὲ
τούτου δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἐγένεν
ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία τῶν θεραπόντων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

2.

Ἐν πρώτοις ὀφείλομεν μετὰ τὸν ἠλεκτρισμὸν νὰ στρέ-
ψωμεν τὴν προσοχήν μας ἐπὶ τοὺς σιδηροδρόμους. Καὶ μα-
κρονὰ μὲν δι' αὐτῶν ταξίδια εἰς τὰς ἄλλας χώρας τῆς
Εὐρώπης δὲν δυνάμεθα οὔτε θέλωμεν νὰ κάμωμεν, ἐν τού-
τοις θὰ ἡμεθα ἴσως ὀλιγώτερον φίλοι τῶν πατριῶν ἡμῶν

ἀντλίαν καὶ πᾶν ἄλλο ὁμοίον μηχανήμα, αἱ δὲ πρὸς τοῦτο
δαπάναι δὲν εἶνε λίαν μεγάλα. Ἐν τούτοις μέχρι τοῦδε
δὲν κατωρθώθη νὰ μεταδοθῇ ἡ ἠλεκτρικὴ δυνάμις πέραν
τῶν ἐξήκοντα χιλιομέτρων, ἀπραγματοποίητον δὲ ὄνειρον
πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἀκόμη τὸ σχέδιον ἐκεῖνο, καθ' ὃ ἔλαι
αἱ μηχαναὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ
κινῶνται διὰ τῆς δυνάμεως τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νιαγάρα.
Ἐν τούτοις ὅτι σήμερον δὲν κατορθοῦται δύναται νὰ κα-
τορθωθῇ αὔριον καὶ οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν ἴσως μετὰ περιρρο-
νήσεως θ' ἀναμνησθῶσιν τῶν ἀνθρώπων τῆς σημερινῆς
ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν ἀδύνατον τὴν συγκέντρωσιν τῆς

έστιών, αν συν τῷ ἀναγκαίῳ χρέματι, εἶχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσιν μας καὶ ἀμαξοστοιχίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῆς Βρεσλαβίας, χάριν τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας κατασκευασθεῖσαν. Καὶ δὲν δύνανται μὲν αἱ δύο ἀμαξαι μετὰ τῶν καθ' ὑπερβολὴν πολυδαπάνων συντρόφων τῶν ἀντιμετρηθῶσι ποτε πρὸς τὰς ὑπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας καὶ Ναπολέοντος τοῦ Γ' ἀμαξοστοιχίας, ὅπως δῆποτε ὄμως συμφώνως πρὸς τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ἀπέριττον τῶν γερμανῶν ἡγεμόνων ἐπικρατεῖ ἐν αὐταῖς σχετικὴ τις ἀπειροκαλία, παρέχουσα ταυτοχρόνως πᾶσαν τὴν ἀπαιτούμεν ἄναψαισιν.

Ἡ πρώτη καὶ ἐκ τοῦ πλαγίου ἐχουσα τὴν εἰσοδον ἀμαξα εἶνε ὀρισμαῖν διὰ τὸν πρίγκηπα διάδοχον καὶ συνδέεται πρὸς τὴν ἀμαξαν τῆς πριγκηπισσης διὰ μεσολαβούσης τινὸς ἐλευθέρας γεφύρας. Θύρα τις ὁδηγεῖ ἐντεῦθεν εἰς αἰθουσαν, ἧς τὸ ἀνάκλιτρον δύναιται νὰ μεταβληθῆ εἰς κλίνην. Ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ τινες ἐδραι ἀναπαυτικαὶ καὶ πλεκτά τινα καθίσματα, δύο ἐρμάρια, ἐν οἷς εἶνε ἐναποθεθειμένα τὰ στρώματα τῆς κλίνης καὶ νυτῆρ. Ἐντεῦθεν εἰσέρχεται τις διὰ μικρᾶς τινος θύρας εἰς μικρὸν κοιτώνα καὶ περαιτέρω εἰς τὸν διὰ τὴν συνοδίαν ὀρισμένον χώρον, διεσκευασμένον καθ' ὅν τρόπον καὶ αἱ γνωσταὶ ἀμαξαι τοῦ ἡνιου. — Ἡ ἀμαξα τῆς πριγκηπισσης τῆς Γερμανίας εἶνε κάπως πολυτελέστερον παρὰ τὴν τοῦ διαδόχου κεκοσμημένη. Ἐχει ἐν πρώτοις χώρρον τινα πανταχόθεν ὑπὸ παραθύρον περικυκλούμενον καὶ ὁπόθεν δύναιται τις ἐλευθέρως νὰ ρίπτῃ τὰ βλέμματα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Τὸ μέρος τοῦτο συγκοινωνεῖ πρὸς τὴν αἰθουσαν, ἧς τις συγχρόνως χρησιμεύει καὶ ὡς ἐστιατόριον διὰ τοῦτο ἐνταῦθα εὐρίσκεται τράπεζα, ἐφ' ἧς εἶνε ἐναποθεθειμένα τὰ ἀγγεῖα, συγχρόνως δὲ καὶ τὰ χρειαζόμενα πρὸς γραφῆν. Αἱ ἐδραι τῆς αἰθούσης δύνανται ἐπίσης νὰ μεταβληθῶσιν εἰς κλινάς. Ἡ αἰθουσα αὕτη ἀμέσως συνδέεται πρὸς τὸν ἀπλοῦν κοιτώνα. Διὰ τινος πλαγίας παρόδου συγκοινωνεῖ τέλος τὸ μέρος τοῦτο καὶ πρὸς τὸ μέρος τὸ διὰ τὴν θαλαμηπόλον ὀρισμένον, ἐν ᾧ συν τοῖς ἄλλοις ἐρμαρίοις διὰ τὰ στρώματα τῆς κλίνης ὑπάρχει καὶ μικρὸν μαγειρεῖον. — Αἱ ἀμαξαι θερμαίνονται διὰ θερμοῦ ἀέρος καὶ φέρουσι διπλὰ παραθύρα. Οἱ τοῖχοι εἶνε κατεσκευασμένοι ἐκ ξύλου καρυᾶς, τὰ δὲ ἐπιπλα εἶνε ἐπεστρωμένα διὰ κυανοῦ μαροκινῶ δέρματος. Ἄς ἐγκαταλειψομεν ἤδη ἐπ' ὀλίγον τὴν Εὐρώπην καὶ διαβαίνοντες τὸν Ὀκεανὸν ἀς ἐλθῶμεν εἰς τὸν νέον κόσμον, ὅπου ἐν Νέα Ἰόρκῃ πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ θαυμασιος σιδηρὸδρομος, ἐν ᾗ περιπτώσει παράσχωσι τὰ ἀπαιτούμενα

κεφάλαια οἱ ἐκεῖ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι, ὅπερ καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ γίνῃ ἐνεκα τῶν ἐπιτυχιῶν, αἰτινες ἀείποτε στέφουσι τὰς ἐκεῖ ἄχρι τοῦδε γενομένης σιδηροδρομικᾶς ἐπιχειρήσεις. Ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν δύναιται νὰ φαντασθῆ ὅτι σκοποῦσι νὰ στρώσωσιν ὑπογείους σιδηροδρομικὰς γραμμὰς ἐν τινι κεντρικῇ ὁδῷ χωρὶς νὰ ταραξῶσι τὴν κίνησιν ταύτης καὶ χωρὶς, ὡς ἐν Λονδίῳ, νὰ σκάψωσι τὴν γῆν τόσον βαθέως ὥστε ἡ ἐν ταῖς ἀμάξαις διατριβὴ νὰ καταστῇ δυσάρεστος καὶ ὄχληρά. Εἰς βάθος πέντε καὶ ἡμίσεως μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁδοῦ ὄλος ὁ ὑπ' αὐτὴν κατὰ πλάτος καὶ μήκος χώρος σκάπτεται καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ ἐγεῖρεται κινητὴ γέφυρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας τρέχουσιν αἱ ἀμαξαι τῆς πόλεως χωρὶς οἱ ἐν αὐταῖς καθήμενοι νὰ αἰσθάνωνται ὅτι εὐρίσκονται ὑπεράνω διορυχθέντος ἐδάφους, ἀμέσως δὲ ὑπὸ τῆν γέφυραν ταύτην κατασκευάζουσιν ἐπίπεδον σιδηρᾶν ἀψίδα, ἧς τις ἀφαιρουμένης τῆς γεφύρας ἀποτελεῖ τὸ ἀμαξινὸν ἐπιχώμα. Ἡ ἀψις στηρίζεται ἐπὶ κίωνων καὶ ἀμφοτέρωθεν δὲν φθάνει μέχρι τῶν οἰκιῶν, ὁ μεταξὺ δὲ ὑπολειπόμενος στενὸς χώρος χρησιμεύει πρὸς ἀερισμὸν τῆς ὑπὸνόμου. Ἐν αὐτῇ στρώνονται ἤδη τέσσαρες τροχαί, ἐφ' ὧν κινεῖνται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ σιδηροδρομικαὶ ἀμαξοστοιχίαι, εἰς ἑκατέραν δὲ πλευρᾶν αὐτῶν ἐκτείνεται ἐὺρὸ πεζοδρόμιον, δι' οὗ κατερχόμενός τις ἐκ τῶν ἀμαξῶν δύναιται νὰ μεταβῆ εἰς τὰ εἰς μαγαζεῖα μεταβληθέντα ὑπόγεια τῶν οἰκιῶν.

Ἐν τούτοις οἱ Ἀμερικανοὶ οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ὑπερηκόντισαν τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκ χάρτου κατασκευὴν διαφορῶν πραγμάτων. Ἄφ' οὗ κατεσκευάσαν σιδηροδρομικὰς τροχιάς ἐκ χάρτου καὶ τροχὸς ἀμαξῶν, πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐναυπήγησαν ὁμοίως ἐκ χάρτου πλοίαρα, τὰ ὅποια μάλιστα ἀπὸ τινος ἤρχισεν ἀμερικανικόν τι ἐργοστάσιον νὰ πωλῇ ὡς ἰδιαιτέρον προϊόν. Πρὸς τοῦτο κατασκευάζουσιν ἐν πρώτοις ξύλινόν τινα σκελετὸν πλοίου, ἐφ' οὗ κατόπιν προσεπικολλῶσιν ἐπ' ἄλληλα διάφορα στρώματα χάρτου, μέχρις οὗ αἱ πλευραὶ προσλάβωσι τὴν ἀναγκαίαν πυκνότητα καὶ πάχος. Τὰ τοιαῦτα χάρτινα πλοία εἶνε ἐκτάκτως ἐλαφρὰ καὶ οὐδεμίαν πάσχουσι βλάβην ἐκ τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας. Τὸ ζήτημα ὄμως εἶνε, ἂν ἐπὶ μακρὸν δύνανται ἂν ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἐπενέργειαν τῆς ὑγρᾶσιος καὶ ἂν τὸ ἐπιχίμα ἀρκῆ εἰς προφύλαξιν αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ ἐργοστάσιον ἐναυπήγησε καὶ ἐν μικρὸν ἀτμόπλοιν ἐκ χάρτου καὶ οὐκ ὀλίγας κινήτας ἀψίδας δι' ἀστεροσκοπεῖα. Ἴσως μετ' ὀλίγον χρόνον οἱ Ἀμερικανοὶ παρρουσιάζωσιν εἰς τὰ ἐκθαμβῶ ἡμῶν ὄμματα καὶ οἰκίας ἐκ χάρτου καὶ ἀμαξας καὶ θέατρα!

ΑΙ ΑΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΚΙΑΙ.

Παραμῦθι. (τέλος.)

Για νὰ ἰδοῦμε, ζέρεις νὰ φερθῆς ὅπως κ' ἐμεῖς; τὴν ἐξήτασε πρῶτα — πρῶτα ἡ φιλοφροσύνη.
— Ἐγώ; ἀπήνησεν ἐκθαμβὸς ἡ ὑποκρισία. „Ἐγὼ φέρομαι ἔτσι . . . !
Κι' ὡσοῦ νὰ στρίβουν μάτι ἢ ὀφθαλμοῖς ἡ ὑποκρισία κατέβασε τὰ μάτια κ' ἐσταύρωσε τὰ χέρια ἔστο στέθος· ὀλίγη κοκκινάδα ἐφάνηκεν ἀπάνω ἔστο μάγουλό της . . . μὰ τὴν ἀλήθειαν ἡ ἀγνοτέρα παρθένος δὲν ἔμπούσε νὰ ἔχη παρθενικώτερο πρόσωπο.
— Μπράβο, κατεργάρα! Τώρα ὄμως πῶς θὰ φερθῆς κατα τὸν ἐξαχρειωμένο τρόπο . . . !

Ἡ ὑποκρισία ὄμως οὔτε ἀπάντησιν ἔδωκεν εἰς τοῦτο. Ἐν μὲν στιγμῇ, χωρὶς καὶ νὰ τὸ παρατηρήσῃ κανεὶς, τόσον ἄλλαξεν, ὥστε καὶ αὕτη ἡ δευτέρη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἔφτυσε καταγῆς καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴ βασκαθῆ!
Τότε ὄλοι ἀπεφάσιον ὁμοφώνως νὰ μεταβῶν εἰς τὸν συμβολαιογράφον καὶ νὰ ὑπογράψουν τὸ πληρεξούσιο, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ὑποκρισία ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐναρτέων ὑποθέσεων.
Ἄμα ἀρχίσῃ τις μιὰ δουλειά, πρέπει καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας· ὅσον ταπεινωτικὸν καὶ ἂν ἦτο, ἔπρεπεν ὅπως δῆποτε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ ταῖς κακίαις. Ἐστὸ δρόμο

ποῦ πηγαινε ἔστο στρατόπεδό τους μὲν ἔμπούσαν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν νὰ σηκώσῃ τα μάτια. „Πῶς ἔαπλώθηκε ἔς ὄλον τὸν κόσμο ἡ προστυχιά! παρεπονέτο φωναχτὰ καὶ μέσα της προσέθετεν: „ἄχ! τί λαμπρὴ ζωὴ τραβοῦν ἡ κακίαις!“ Καὶ τῷ ὄντι μὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἕνα μίλι ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῶν ἀρετῶν, καὶ ἀρχισε νὰ βλέπῃ παντοῦ πλοῦτον καὶ καλὰτινα, παιγνίδια, χοροὺς καὶ γέλια. Πόσον ὀραίαν πόλιν εἶχανε κτίσει ἡ κακίαις, με δρόμους μεγάλους καὶ πλατεῖς, με πλατεῖαις καὶ με βουλευβέρτα! Νὰ αὕτῃ ἔδῳ εἶνε ἡ ὁδὸς τῆς ψευδομαρτυρίας, ἐκεῖ εἶνε ἡ μεγάλη πλατεῖα τῶν προδοτῶν, καὶ ἀπὸ κεῖ κάτω ἀρχίζει τὸ Βουλευβέρτο τῆς αἰσχύνης. Ἐκεῖ ἔχει ὁ πατέρας τοῦ ψεύδους τὸ κατάστημά του Συκοφαντίαν, καὶ πουλεῖ ὁ ἴδιος μαστίχα καὶ βραδί.

Ὅσον εὐχάριστα καὶ ἂν ζούσαν ἡ κακίαις, ὅσον ἄτιμας καὶ ἂν ἦσαν ἔταις ὑποθέσεις τους — πάλιν ὄμως, ἀμα ἴδανε τὴν ὑποκρισίαν ἀναμεσά τους, ἔμειναν ἄφωνοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξί καὶ τὸν θαυμασμό. Κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ἦταν τοιαῦτη, αὐτὸ οὔτε ὁ Σατανᾶς, οὔτε ὁ Βεελζεβούλ ἔμπούσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Καὶ αὐτὸς ὁ πατέρας τοῦ ψεύδους, ποῦ ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἔστο κόσμο προστυχιά ποῦ νὰ μὴ τὴν ἔκαμε, ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς καὶ εἶπε:

Ἄδικα νόμιζα κ' ἐγώ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔστον κόσμο ὑποκαίμενο χειρότερο ἀπὸ ἐμένα. Ἐγὼ τίποτα δὲν εἶμαι! Νὰ αὐτὸ εἶνε τὸ καθ' ἑαυτὸ φαρμάκι! Ἐγὼ εἶμαι περισσότερο προσητής καὶ δι' αὐτὸ πολλὰς φοράς με βίχνουν καὶ κάτω ἀπὸ τὴν σιάλα, ἂν ὄμως αὐτὸ τὸ λουλοῦδι πλησιάσῃ κανένα, ἀλλοίμονον ἔς αὐτόν, καμμια σωτηρία ἂς μὴ ἐλπίζῃ! Σὲ μαγεύει τόσο καὶ σὲ δίνει ἔστα δίκτυά του τόσο σφιχτὰ, ὥστε ποῦ νὰ τοῦ βοήθῃ καὶ τὴν τελευταία σταλαγματιὰ τοῦ αἵματός σου.“

Μὲ ὄλον ὄμως τὸν θαυμασμό ποῦ ἐπροξένησεν ἡ ὑποκρισία, ἡ παρουσία της ἔφερε πολλὴν ταραχὴν μέσῃ εἰς ταῖς κακίαις, διότι μερικαῖς ἀπὸ αὐταῖς, ποῦ ἐβαστούσαν τὰς παλαιὰς παραδόσεις, ὡς ἡ σοφιστεῖα, ἡ μωρία, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ μισανθρωπία κτλ. ἔχον μόνον δὲν ὑποδέχθησαν αὐτὴν, ἀλλὰ ἠμπόδιζαν καὶ τῆς ἄλλαις νὰ πᾶν νὰ τὴν δεχθῶν.

— Ἡ ἀληθινὴ κακία, ἔλεγαν, δὲν χρειάζεται προσωπίδα· μοναχῇ της κρατᾷ τὴ σημαία ἀψήλῃ καὶ ἀνδρικᾷ. Τί μπορεῖ νὰ μᾶς διδάξῃ νέον ἡ ὑποκρισία, τὸ ὅποιον ἡμεῖς δὲν ἐμάθαμεν καὶ δὲν γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν στιγμῇ ποῦ ἐδημιουργήθη ὄλος ὁ κόσμος; — βέβαια τίποτα. Τὸ ἐναντίον ὄμως εἶνε πολὺ πιθανόν νὰ μᾶς δεξῆ, ἐπικίνδυνος ὑπεφυγαῖς καὶ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ, ἂν μὴ τὸν ἑαυτὸν μας, τοῦλάχιστον ὄμως τὸν κόσμον νὰ ἐντρεπώμεθα. Caveant consules! Ἔως τῶρα εἶχαμε ὀπαδοὺς, οἱ ὅποιοι πάντοτε μᾶς ἦταν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι, ἂν ὄμως αὐτοὶ τώρα παρατηρήσουν ταῖς ὑπεφυγαῖς μας, θὰ ποῦν: „ὡς τόσο πολὺ στενὰ θὰ τὰ φέρανε ἡ κακίαις γιὰ ν' ἀρνοῦνται τὸν ἑαυτὸ τους!“ καὶ ἔτσι θὰ μᾶς γυρίσουν τῆς πλατέας· μὴ σὰς μέλει, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἔτσι θὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα.
Αὐτοὶ ἦταν οἱ λόγοι τῶν κοινωνικῶν κακῶν, ἡ ὁποία οὔτε νέαις διδασκαλίαις, οὔτε νέαις μεταρρυθμίσεις, οὔτε καμμιά ἀλλῇ μεταβολῇ παραδέχονταν ἔστιν παλαιὰ τους κατὰστασι. Ἐπὶ βρῶμα μέσα γεννιῖθησαν κ' ἐπρωτιμοῦσαν καλλίτερα ἔς αὐτὴν μέσῃ νὰ σκᾶσουν παρὰ ν' ἀφήσουν τῆς παλαιαῖς παραδόσεις των.

Κοντὰ τους ἦταν ὄμως ἄλλη μιὰ παρεια ἀπο κακίαις, ἡ ὁποία δὲν εὐχαριστήθημεν με τὴν παρουσίαν της ὑποκρισίας, ἔχον διότι τὴν ἐσυχαίνονταν, ἀλλὰ τὸ περισσότερο, διότι καὶ χωρὶς αὐτὴν εἶχανε σχέσεις με ταῖς ἀρεταῖς. Ἐς αὐτὴν τὴν παρεια ἦταν ἡ ἀπιστία, ἡ ἀσυνέπεια, ἡ προδοσία, ἡ σπερμολογία, ἡ συκοφαντία καὶ ἄλλαις. Αὐταῖς οὔτε ἔπατησαν ταῖς φωναῖς ἀπὸ τὴν χαρὰ τους, οὔτε ἐχειροκροτήσανε, οὔτε ἐφώναζαν „ζήτω“, ἀλλὰ ἴσῃ κωσαν μόνον τοὺς ὄμους των καὶ εἶπαν: „Ὄριστε, περᾶστε, παρακαλῶ.“ Ὅπως καὶ ἂν ἦνε ὄμως ὁ θρίαμβος τῆς ὑποκρισίας ἦταν πλέον βέβαιος. Ἡ νεολαία, τῆς ὁποίας ἀντιπρόσωποι ἦταν ἡ μοιχεῖα, ἡ μέθη, ἡ ἀκρασία, ἡ ἀκολασία καὶ ὁ κανγᾶς ὄρισε μίαν συνέντευξιν καὶ ἐδέχθηκε τὸν πληρεξούσιον με τῶσαις τιμαῖς, ὥστε ἡ σοφιστεῖα ἀμέσως ἔμεινε κόκκαλο με ταῖς φλυαρίαις της.

— Σέεις μᾶς ἐνοχλεῖτε μόνον, ἔλεγεν ἡ νεολαία πρὸς τοὺς γέρους. Ἐμεῖς θέλομε νὰ ζήσομε καὶ σεῖς μᾶς τὰ κανέντα ὄλα μαῦρα. Ἐμᾶς θὰ μᾶς γράφουσε καὶ ἔστα βιβλία μέσῃ (αὐτὸ τοῦ ἐργασίῃς περισσότερο ἀπ' ὄλα) καὶ θὰ μᾶς τιμοῦν μέσῃ ἔστα μεγάλα σαλόνια! θὰ μᾶς ἀγαποῦν ἐπίσης καὶ ἡ γρηαῖς γυναῖκες!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν ὄλα ἔγιναν ἔτοιμα διὰ τὴν εἰρήνην, καὶ ὅταν ἐγύρισε πίσω ἡ ὑποκρισία καὶ ἔδωκε λόγον τῶν πράξεων της, ἡ ἀρεταῖς ἐπείσθησαν, ἐπὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμια ἀφορμὴ νὰ μισοῦν ταῖς κακίαις. Ἀπεφάσιον ὄμως νὰ μὴ χαλάσουν τὴν παλαιὰ ὀνοματοθεσία, διότι ποῦς ἔξερει ἂν δὲν τὴν χρειασθῶν καὶ πάλιν, — ἐν τούτοις ἐσυμφώνησαν νὰ τὴν μεταχειρίζονται με προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ διεγείρουν τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτοτε ἤρχισε νὰ ἐπικρατῆ μεγάλη φιλία μεταξὺ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κακιῶν. Ἄν π. χ. ἡ ἀκολασία ἠθέλε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἐγκράτειαν, ἔπαυσε μάζῃ της τὴν ὑποκρισία — καὶ ἡ ἐγκράτεια ἔβγαινε καὶ ταῖς ὑπεδέχτο ἀπὸ μακριά:
— Ὄριστε, παρακαλῶ, ἔστο φτωχικὸ μου! Ἐχω διὰ Σᾶς . . . !

Καὶ τὸ ἐναντίον, ἂν ἡ ἐγκράτεια εἶχεν ὄρεξι νὰ φάγῃ νηστίσιμα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο τῆς λαίμαργίας, ἔπαυσε μάζῃ της τὴν ὑποκρισία, καὶ νάσου εὐρίσκειν ὀρθάνοικτο τὸ σπῆτι τῆς φιληνάδας της.

— Ὄριστε, παρακαλῶ, περᾶστε. Ἐχω διὰ Σᾶς . . . !
Τῇ Σαρακοστῇ τρώγανε νηστίσιμα, ταῖς ἄλλαις ἡμέραις κρέας, γάλα κτλ. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους — καὶ με τὸ ἄλλο βροντοῦσαν ἔστο τραπέζι ἀπὸ τὸ πολὺ πιότη. Τὸ ἕνα μάτι τους ἔστρεψαν ἔστον οὐρανὸν, καὶ με τὸ ἄλλο ζητοῦσαν νὰ εὐρουν τίποτε — γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν ταῖς ἀσελγείας ἐπιθυμίαις τους. Ἐστὴν ἀρχῇ ἡ ἀρεταῖς ἀπήλαυσαν τὰ ὀραία πράγματα, ὕστερα ἔλαβαν τὸ μεριδί τους καὶ αἱ κακίαις, ἡ ὁποία εἰς ὄλα ἔλεγαν: „Ἄχ, ποτέ δὲν εἶχαμε τόσο νόστημας μπουμυαῖς ἔσαν αὐταῖς ποῦ τώρα ἔχομε ὡς ἐπιδὸρπιον ἔστο τραπέζι μας!“

Καὶ ὁ μουνταλάς ὁ Καραγκιόζης ὡς τὴν σήμερον δὲν ἔμπορεῖ νὰ καταλάβῃ, πῶς ἔτσι εὐκολα ἡ ὑποκρισία ἐφίλωσε ταῖς ἀρεταῖς καὶ ταῖς κακίαις, ἀφ' οὗ πολὺ φυσικώτερο θὰ ἦταν, ἂν παραδέχονταν ὅτι καὶ αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακίαι δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἀπλαῖς ἰδιότητες.“

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥ ΠΑΛΕΡΜΟΥ.

Ἐν ταῖς ὁδοπορικαῖς αὐτοῦ ἀναμνήσεσιν ἐκ τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου ὁ Κάρολος Δίκευς ἐπανειλημμένως ἀναφέρει, ὅτι οἱ Ἴταλοὶ τοὺς νεκροὺς θάπτουσι μετὰ παροδόξου τινὸς καὶ ἀνεξηγήτου σπουδῆς, μάλιστα δὲ αἱ κατώτεροι τάξεις κάμνουσι τοῦτο μετὰ μεγάλης ἀστοργίας. Ταῦτα λέγων μνημονεύει μάλιστα τοῦ φρικώδους ἐκείνου τρόπου τῆς ταφῆς, ἕως ἰσχύει μέχρι καὶ τῆς σήμερον ἀκόμη εἰς διαφόρους ἰταλικὰς πόλεις καὶ ἰδίᾳ ἐν Νεαπόλει, καὶ καθ' ὃν οἱ νεκροὶ ἐναποτίθενται ἅπαντες εἰς κοινὸν τινα τάφον, ἀκαλυπτοὶ καὶ γυμνοί. Τοιοῦτοι καινοὶ τάφοι ὑπάρχουσι 365 ἐν συνόλῳ, ἴσοι τὸν ἀριθμὸν πρὸς τὰς ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ἑκάστην δὲ τοῦ ἔτους ἡμέραν ἀνοίγεται εἰς ἕξ αὐτῶν διὰ νὰ ἀποδεχθῆ ἑκατὸν πτώματα καὶ αὐτὸς κλεισθῆ μέχρι τῆς ἀντιστοίχου ἡμέρας τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Πρὸς τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ταφῆς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος εἶνε ὁ ἐν Παλέρμῳ ἐν χρήσει ὢν, ἐνθα αἱ πλούσιαι οἰκογένειαι τῆς πρωτεύουσας τῆς Σικελίας ἔχουσι τὸ πρόνομιον νὰ θάπτωσι τοὺς νεκροὺς των ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Καπουκίνων. Ἐν ᾧ εἰς τὰς ἄλλας ἰταλικὰς πόλεις ἀνευ πολλῶν τελετῶν καὶ φροντίδων ἀπαλλάσσεται τις ταχέως καὶ διὰ παντὸς τῶν νεκρῶν,

ἐνταῦθα τὸ πτώμα διατρεῖται οἰοεὶ δια τῆς τέχνης εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὡς τοιοῦτο κρατεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς προσιτὸν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀπογόνων καὶ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν αἰώνων.

Ἐδύκολως δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν τὴν ἀφορμὴν, ἣτις ἔφερεν εἰς μέσον τὸν ἰδιόρρυθμον τοῦτον τῆς ταφῆς τρόπον, αὐτὴ δὲ εἶνε ἡ ἰδιότης ὑπογείων τινῶν νὰ προφυλάττωσι τὰ πτώματα τῆς σήψεως καὶ νὰ μεταβάλλωσιν αὐτὰ κατὰ μικρὸν εἰς μούμιαις. Τοιαύτην ἰδιότητα ἔχει π. χ. καὶ τὸ λεγόμενον *μολύβδιον ὑπόγειον* τῆς Βρέμης ἐν Γερμανίᾳ, ἐνθα πτώματά τινα ἐν καταστάσει μούμιῶν δεκνύονται εἰς τοὺς ξένους. Ἄλλ' ἐν τοῦτοις μόνον εἰς τὸ νοτιώτατον ἄκρον τῆς Ἰταλίας καὶ συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἐκεῖ λαοῦ ὑπῆρξε δυνατὸν τοιαῦτα ὑπόγεια νὰ μετατραποῦσιν εἰς ἀληθῆ νεκροταφεῖα ἢ, ὀρθότερον εἰπεῖν, ἐκθεσιν χιλιάδων πτωμάτων καθ' ἡμέραν πολλαπλασιαζομένων.

Διερχόμεθα πρὸ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, καὶ τῶν ἀνακτόρων καὶ δυσθυγόμεθα πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ θανάτου, τὴν Μόνην τῶν Καπουκίνων. Κατερχόμεθα, ἅμα ἀφιγθέντες ἐνταῦθα, λιθίην τινα κλίμακα καὶ εἰσερχόμεθα εἰς εὐρύχωρον καὶ ἀψιδωτὸν ὑπόγειον, ἐπαρκῶς φωτιζέμενον διὰ πολυαριθμῶν παραθύρων. Ἐνταῦθα οὐδ' ἴχνος παγεροῦ ἀέρος ἢ

βαρείας καὶ δυσώδους ὁσμῆς αἰσθανόμεθα. Ἐν τοῦτοις ὁποῖον θέαμα παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας! Ἐπὶ τῶν τοίχων βλέπομεν εἰς τριπλᾶς καὶ τετραπλᾶς σειρὰς χιλιάδας πτωμάτων ἐγγὺς ἀλλήλων κρεμασμένων καὶ εἰς ταῦτα μὲν τὸ δέσμα εἶνε ὑποκίτρινον, εἰς ἐκεῖνα ὑπόφαιον, εἰς ἄλλα μάλιστα μελανωπὸν, χαλκόχρουν, ἐν ᾧ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου διατελοῦσιν εἰσέτι εὐδιάγνωστοι, οὐχὶ δὲ σπανίως ἔχουσι καὶ τοιαύτην φυσιογνωμίαν, ὥστε νὰ προκαλῶσιν ωρισμένην τινὰ ἐντύπωσιν. Ἴδού, λέγομεν ἀκουσίως, τὸ πρόσωπον τοῦτο μειδιά, τὸ στόμα τοῦτο συνεστάλη ἐκ τοῦ ἄλλου, ἐκεῖνο δὲ ἔχει τοιαύτην ἔκφρασιν, ὡσανεὶ ὁ φέρων αὐτὸ νεκρὸς ἐκλαιεν· ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦτου ἀντικατοπτρίζεται βαθεῖα

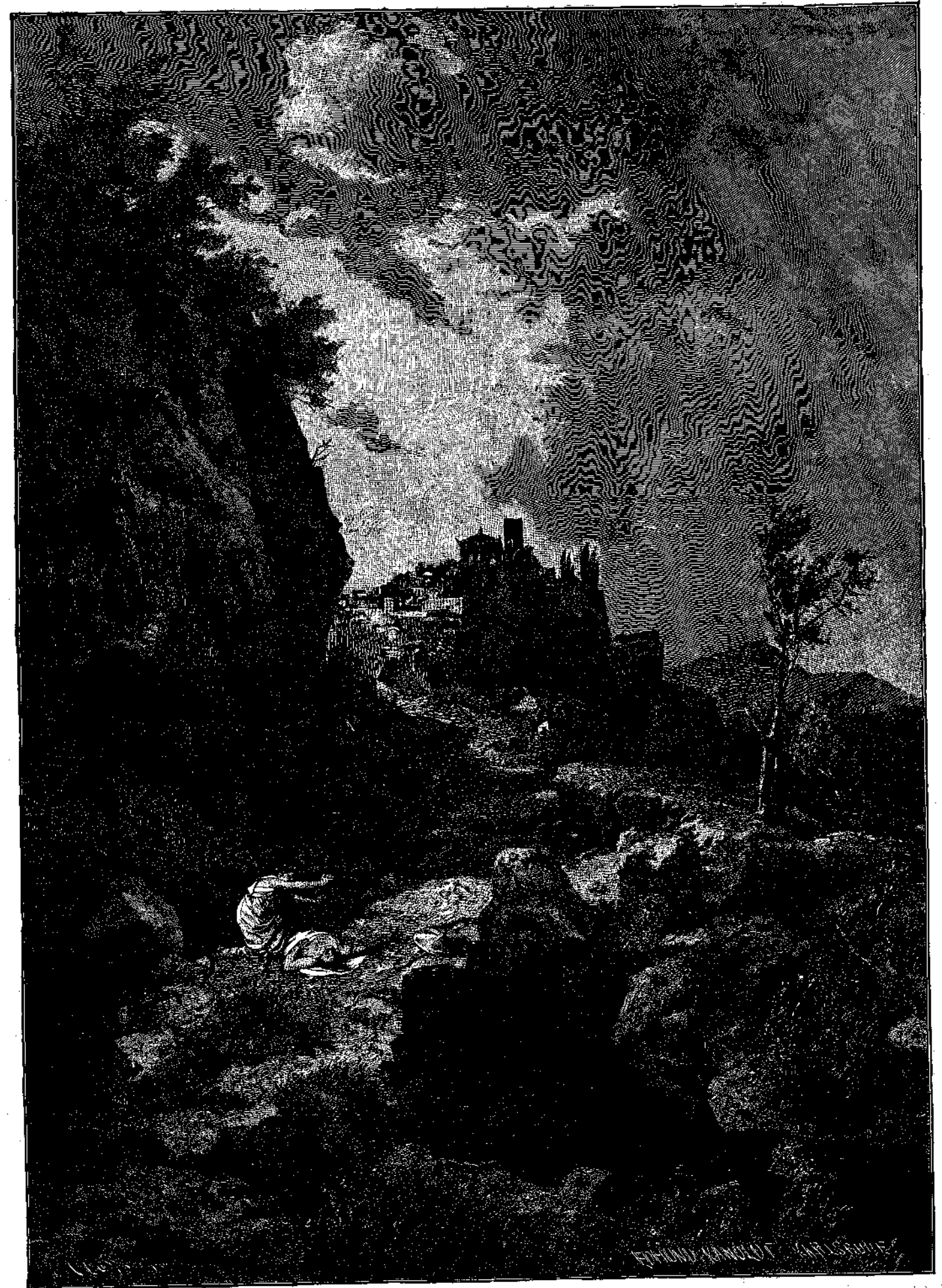
γαλήνη, εἰς ἐκεῖνο φαίνεται ἐπικρατούσα ταραχή, οἱ χαρακτῆρες οὗτοι ἐκφράζουσιν ἀδιάλλακτον μῖσος, ἐκεῖνοι δὲ λύσαν θηριώδη. Νομίζει τις ἀληθῶς, ὅτι δὲν ἔχει ἔμπροσθέν του νεκροῦ, ἀλλὰ ζῶντας, ἢ δὲ ἐντύπωσιν αὐτῆ τὸσον μᾶλλον γίνεταί ζωηρά, καθ' ὅσον τὰ πτώματα δὲν εἶναι κεκαλυμμένα δι' ὀθονῶν, οὐδὲ κείνται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξηπλωμένα. Ἀπ' ἐναντίας ὅλα φέρουσι τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, ἀτινα ἔφερον καὶ ἐν τῇ ζωῇ, καὶ οἱ μὲν νεκροὶ καπουκίνοι ἴστανται ἐν τῇ μοναχικῇ αὐτῶν

περιβολῇ, οἱ ἰδιώται, φέροντες τὰ εορτάσιμα ἐνδύματά των, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες συνήθως παρίστανται εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν ἐνδεδυμένοι βαρύτιμα ἐνδύματα μετὰ τριχάπτων καὶ φέρουσαι χειρόκτια καινουργῆ. Ὁ συνοδεύων ἡμᾶς καπουκίνοσ, ἐκ τῆς μακρᾶς συνηθείας ἀπωλέσας πᾶν αἰσθημα φρίκης, κινεῖ διὰ τοῦ δακτύλου τὴν κρεμασμένην γλῶσσαν ἐνὸς νεκροῦ συναδέλφου του, ἀποθανόντος πρὸ τριακοσίων ἐτῶν καὶ μειδιῶν λέγει: „Μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ θεοῦ“.

Ἡ ἐπικρατούσα βαθεῖα σιγὴ διακόπτεται αἴφνης καὶ μακρόθεν ἀκούονται θορυβώδεις συνομιλίας καὶ γέλωτες. Οἱ ὑπότροφοι ἰδιωτικοῦ τινος ἐκπαιδευτηρίου ὠδηγήθησαν σήμερον ἐνταῦθα καὶ ἴσως τώρα παρήλθον πρὸ τῶν λειψάνων τῶν συγγενῶν των· ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θανάτου καταρρέει πρὸ τῆς ἀπατηλῆς παρουσίας τῆς ζωῆς, διότι καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ νεανικὴ ψυχὴ οὐδὲ τὴν παραμικρὰν αἰσθάνεται σοβαρὰν ἐντύπωσιν ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐκτεθειμένων ἀπαισιῶν νεκρῶν. Τα μείρακια ἀστεύονται καὶ γελῶσι, διηγοῦνται ἀμοιβαίως τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς κρίσεις των περὶ τοῦτου ἢ ἐκείνου τοῦ πτώματος καὶ περὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἐν ὀλίγοις λόγοις φέρονται ἀκριβῶς καθ' ὃν τρόπον ἔθελον φερθῆ καὶ ἀν' ἐπισκέπτοντο ἐκθεσιν ἀρχαίων ἐργαλείων καὶ

Ἡ ΣΤΟΑ ΤῶΝ ΝΕΚΡῶΝ.

Ἡ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ.

Κατὰ τὴν ἑλαιογραφίαν τοῦ Ἐδμόνδου Κάνναλ.

ἀγγείων τῆς Αὐστραλίας. Κατὰ τύχην ἐστῆμεν πλησίον πτώματός τινος φέροντος τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ὃ δὲ συνοδῶν ἡμᾶς μοναχὸς παρατηρεῖ, ὅτι τὸ πτώμα τοῦτο καίτοι τοιούτοτρόπως ἐνδεδυμένον, οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἔχει σχέσηιν πρὸς τὸ τάγμα του. „Ὡς βλέπετε, ἐξηκολούθησε λέγων, τῷ λείψανι τὰ σανδάλια. Ἡ οἰκογένειά του ἐξηλείφθη μὲ τὸν καιρὸν, ἐπειδὴ ὄμως ἀπαξ ἡ θέσις του εἶνε πληρωμένη, πρέπει αὐτὸς νὰ μὲν ἔδω. Βαθμηδὸν ὄμως τὰ φορέματά του ἐγάλασαν ὅπως διόλου καὶ δὲν ἔμπορῶς πλέον νὰ τὰ ἔχη, δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ εὐσπλαγχνία („per caritatem“) τὸν ἐφορέσαμε φόρεμα καπουίνου.“

Ἐλάχιστον ἀπὸ τὸν ῥιπτομεν τα βλεμματα ἡμῶν ἐντὸς ὑαλίνης θήκης ἐπὶ πτώματος παιδός, ὅστις φέρων κομφὴν καὶ καινούργι ἑνδυμασίαν μετὰ χειροκτίων κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρός του ψιθῖνον πλιν. „Ὡς βλέπετε, λέγει πάλιν ὁ μοναχός, ἡ μήτηρ ἐπραξε πολλὰ διὰ τὸ τέκνον της. Ὅταν ἀπέθανεν, ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε πολλοὺς πόρους, κατόπιν ὄμως ὅταν ἡ κατάστασις της πολὺ ἐβελτιώθη, ἡ μήτηρ παρήγγειλε διὰ τὸν υἱὸν της τὴν νέαν αὐτὴν ἑνδυμασίαν καὶ δια να διατηρηθῆ καλλίτερα ἐστειλεν αὐτὴν τὴν ὑαλίνην θήκην.“

Μεταξὺ ἄλλων εἶδομεν καὶ νεαρόν τινα ἄνδρα κρατούοντα ἀπὸ τῆς χειρός νεάνιδα. Ἀμφότεροι φέρουσι νυμφικὴν στολήν, καὶ θὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα, διότι ἀμφότεροι ἀπέθανον τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του. Εἰς τὰς μακρὰς αἰθούσας παρατηροῦμεν ἐπίσης οὐχὶ μικρὸν ἀριθμὸν γαλῶν. Κατ' ἀρχὰς ἡ θεὰ αὐτῶν ἐνέπνευσε εἰς ἡμᾶς

φρίκην, ἀλλ' ἐρωτήσαντες ἐμάθομεν, ὅτι διατηροῦνται αὐταὶ πρὸς τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προφυλάττωσι τοὺς νεκροὺς αὐστηρῶς καταδιώκουσαι τοὺς ἐμφρανίζομενους μῖς. Αἱ πλούσιαι οἰκογένειαι τοῦ Παλέρμου, αἵτινες κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον καταθέτουσι τοὺς νεκροὺς των εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς Μονῆς τῶν Καπουίνων, δὲν κάμνουσιν ἐπομένως ἄλλο, παρά ἐκθέτουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν θείαν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη φθάσει εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωηρότητός της τῷ Σεββάτῳ τῶν Ψυχῶν, διότι τότε ἐν τοῖς ὑπογείοις τούτοις τελεῖται μεγαλοπρεπῆς λειτουργία καὶ αἱ οἰκογένειαι ἐπισκέπτονται ἐπισημῶς τοὺς ἀποθανόντας αὐτῶν συγγενεῖς. Εἰς τὰς πλουσίας δὲ ἐκείνας καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐντύπωσιν ἀποβλεπούσας οἰκογενεῖας οἱ δεχόμενοι τὰς ἐπισκέψεις νεκροὶ εἶνε πάντοτε ἐπίσης πλουσιώως ἐνδεδυμένοι ὅπως καὶ οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτοὺς οἰκεῖοι.

Ταῦτα ἀποδεικνύουσι πῶς καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν σοβαρὰν τῶν νεκρῶν κατοικίαν πάντοτε ἐπικρατεῖ τὸ κατ' ἐπιφρασίαν παρα τοῖς νοτίοις Ἰταλοῖς. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ αὐστηρὸς θάνατος δὲν κατώρθωσε νὰ περιστελλῆ καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν ταύτην. Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ τῶν Καπουίνων, τῶν ἀπατηλῶν τούτων μεσιτῶν μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς, παρ' οἷς οὐδὲν ἀληθὲς δυνατόν νὰ εὑρεθῆ; Ὅντα φασματώδη καὶ ἀπατηλά, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα γινόμενα μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι παρὰ τῷ λαῷ τούτῳ, ζῶντα μόνον διὰ τὸ κατ' ἐπιφρασίαν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθνήσκοντα.

Δρ. Ε. Μ.

Εἰς τὸ λεγκῶμα τῆς κας Αἰκ. ΑΑ. Κ.

(Ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν.)

Τὰ χελιδόνια, τὰ τρελλὰ καὶ ἔξενιστα πουλιὰ,
 Ἐὖν ἔλθ' ἢ ὄρα ἢ ὑστερὴν ποῦ θὲ νὰ πᾶν 'ς τὰ ξένα,
 Τὰ παίρνει τὸ παράπονον καὶ χάνουν τῆ λαλιὰ
 Καὶ φτερουγίζουσι λυπημένα.

Κ' ὁ δύστηχος τραγουδιστῆς ποῦ θαῦρη τῆ φωνή;
 Πρὶν φύγῃ, πρὶν τῆ γαλανῆ πατριδα του ἀφήσῃ.
 Ἐνῶ ἡ καρδιά του σκίζεται, κ' ἐνῶ πονεῖ, πονεῖ,
 Τί θέλετε νὰ τραγουδήσῃ;

Ἄχ! ἄλλο δὲν ἔμπορῆ νὰ πῆ, παρὰ πῶς ὅσω ζῆ
 Ἐκεῖ μακρὰ, 'ς τὴν ἕξεν γῆ — γιὰ πάντα ἐδῶ κρυμμένη
 Μεσ' 'ς τὰ ὑστερὰ τὰ λόγια του, με τῆ φωνῆ μαζὶ
 Κ' ἡ εὐτυχία του θὰ μὲνῃ.

22. Ιουλίου 1885.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

19. ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ἢ ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ ἐνάπιον τῆς ἐπιστήμης, μετὰ παρατήρημασιν περὶ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ ὑπὸ ἸΩΑΝΝΟΥ Α. ΦΟΥΣΤΑΝΟΥ, ἱατροῦ. Ἐν Ἐρμουπόλει, 1885. Σελ. 74 καὶ 122. Μετ' ἐπιστημονικῆς ὀρθοεπίεσας καὶ εὐθυκρισίας ἐξετάζονται τὰ περιέργα ταῦτα ζητήματα ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κ. Φουστάνου, ὅστις καθίστησιν ἡμῖν γνωστὰ δι' εὐλίπτου ἄμα γλώσσης τὰ περὶ ἑννωτισμοῦ πορίσματα τῆς ἱατρικῆς, θεραπευτικῆς καὶ ἱατροδικαστικῆς. Ἡ ἱστορικὴ περὶ δεισιδαιμονιῶν καὶ μαγείας ἐκθεσις ἐν τῷ παραρτήματι καὶ ἡ περὶ πνευματισμοῦ μάλιστα μελέτη εἶνε ἄξια τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἡμετέρων Ἀναγνώστων, διότι αἱ περὶ αὐτοῖν τραπεζῶν καὶ περὶ πνευματισμοῦ καταχωριζοῦσιν ἐν τῇ κλειστῇ πραγματείᾳ ἔδωκαν τῷ κ. Φου-

στάνῳ τὸ ἐνδόξισμον, ὅπως ἐκθέσῃ τὴν ἴδιαν αὐτοῦ γνώμην οὐχὶ πρὸς ματαίαν τοῦ λόγου κατανάλωσιν εἰς προσωπικὰς ἀνεπιρήσεις — ὡς δυστυχῶς συνέβη πάντοτε ἐν τῇ ἀνακινήσει τοιοῦτων παρ' ἡμῖν ζητημάτων —, ἀλλὰ πρὸς ἀνάρθωσιν τῆς λογικῆς καὶ ἀνάδειξιν τῶν διδαγμάτων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης.

20. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝ, ποίημα ἠρωϊκὸν τὰς Ἑλληνικὰς ῥίξας ἀπάσας, ὡς τριεσχίλιας ἔκαιον πενήντα ἀριθμοῦμένας, ἠδίστα μαθητὰς ἐν στίχοις ἐξακοσίοις ἐπτακαίδεκα συνῆχον. Ἄλλαις πρόσθεσι βοήθειαις λατινικῆ διδασκίχως μετέφρασαι. Ἀπάντων χάριν τῶν ἑλληνίζειν προθυμονμένων. Θανασησὶν Γυρφοδοῦ ἐτελείωσε τέχνην.

σημ' ἸΟΥΛΙΟΥΣ ΦΕΡΕΤΗΣ. Ἐν Λειψίᾳ, παρὰ Heinrich Matthes, 1886. Σελ. XII καὶ 91. Ἴδου τί ἐπάγεται περὶ τοῦ ἔργου τούτου αὐτὸς ὁ νεὸς διασκευαστὴς αὐτοῦ: „Τῶν ἔργων Γυρφοδοῦ τοῦ ἐκ Ποικίλων τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας τὰ μάλιστα ἐξέλαμψε ποίημα ἑλληνικὸν „Ὀδυσσεύς“ ἄλλοτε „Πανελληνισμός“ ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰς ἑλληνικὰς ῥίξας ἀπάσας, τριεσχίλιας δηλαδὴ πρῶτογενεῖς λέξει, ἐν μόνοις ἐξακοσίοις ἐπτακαίδεκα στίχοις σχηματὶ χαριστάτου μύθου συνῆδησεν ἔργον θαυμαστῆς πάντως ἀγχινοίας.“

21. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΕΣ περὶ τῆς ἀντικειμένης οὐσιώδους ἐνώσεως τῆς ψυχῆς κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆς Σχολῆς ὑπὸ Ἱ. ΔΕΚΙΓΑΝΑ. Ἐν Ἐρμουπόλει 1880. Σελ. 8. καὶ 67. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ

Ἡ σχεδιαζομένη τηλεφωνικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Βερολίνου, Χάλλης καὶ Λειψίας φαίνεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου μέλλει νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἐπὲρ τὰ 90 ἐκ τῶν μεγαλύτερων καταστημάτων τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐδήλωσαν, ὅτι θέλουσι νὰ συμμετάσχουσιν αὐτῆς. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα τὸ ποσὸν τῆς πληρωμῆς διὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ ὁρισθῆ εἰς ἕν μάρκον.

Περὶ τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου μεγάλων τινῶν ἐθνῶν ἐγένοντο πρό τινας χρόνους ὑπὸ τινος Ἄγγλου διάφοροι στατιστικαὶ μελέται καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐκθέσεις, τὰς ὁποίας παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐν τῇ πεποιθῆσει ὅτι μετ' ἐνδιαφέροντος ἂν ἀναγνώσθωσι ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων. Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ στατιστικοῦ τούτου ἄπαντα ἡ περιουσία τῶν ἡνωμένων βασιλείων τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας ἀνέρχεται εἰς 44,400 ἑκατομμύρ. δολλάρων, τῆς Γαλλίας εἰς 36,700 ἑκατομμ. τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς εἰς 32,000 ἑκατομμ. δολλάρων, τῆς Γερμανίας εἰς 22,000 ἑκατομμ. τῆς Ρωσίας εἰς 15,000 ἑκατομμ. δολλάρ. τῶν Κάτω Χωρῶν εἰς 11,150 ἑκατομμ. δολλάρων. Ἡ ἔτησις πρὸ τῆς ἀκρίστῃς κεφαλῆς τοῦ πληθυσμοῦ ὑπολογίζεται διὰ μὲν τὴν Μ. Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν εἰς 165 δολλάρια, διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐπίσης εἰς 165 δολλ., διὰ τὰς Κάτω Χώρας εἰς 135, διὰ τὴν Γαλίαν εἰς 125 δολλ. τὰς ἀγρικὰς ἀποικίας εἰς 90 δολλ. τὴν Γερμανίαν εἰς 85 δολλάρια, τὴν Σουηδίαν εἰς 84 δολλάρια, ἀγνωστον δὲ πόση εἶνε διὰ τὴν Ρωσίαν. Ἡ ἀνα πᾶν ἔτος ἐπαύξησις τῆς ἐθνικῆς περιουσίας ὑπολογίζεται διὰ μὲν τὴν Γερμανίαν εἰς 200 ἑκατομμ. δολλάρ. διὰ τὴν Μεγ. Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν εἰς 325 ἑκατομμ. καὶ διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς εἰς 825 ἑκατομμ. δολλάρων.

Ἐτερος λίαν σοφὸς ἄγγλος ἱσχυρίζεται, ὅτι αἱ Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς μόνον διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι σήμερον γενομένης αὐξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ τῶν πλούτου δύναται ἢ ἀγοράσασιν ἅπαντα τὴν Γερμανικὴν Αὐτοκρατορίαν μετ' ὅλων αὐτῆς τῶν πόλεων, τῶν τραπεζῶν, τῶν πλοίων, τῶν ἐργοστασίων κτλ. Ἡ ἀνα πᾶσαν δεκαετηρίδα γινόμενην πρόσθεσις εἰς τὴν ἐθνικὴν περιουσίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶνε μεγαλύτερα ὅλου τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς Ἰσπανίας, κατ' ἑκάστην δὲ δόσον τοῦ ἡλίου ὁ ἐθνικὸς πλοῦτος τῆς δημοκρατίας αὐξάνεται κατὰ 3,000,000 δολλάρια!

Ὁ στόμαχος τῶν Παρισίων εἶνε ὁ μέγιστος ὅλων τῶν ἄλλων μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς πληροφορίας τὸ παρελθὸν ἔτος καταναλώθησαν πρὸς τροφὴν τῶν Παρισίων 12,250,000 χιλιόγραμμα ἰχθύων, 250,000 χιλιόγρ. μαλακοστράκων, 40,018 βόες, 25,633 μῆσοι, 805,202 κρῖοι καὶ 60,486 χοῖροι. Πρόσθεσι ἐπωλήθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο 460,205 χιλιόγρ. νωποῦ τυροῦ, 35,500 χιλιόγρ. ξηροῦ τυροῦ, 62,600 ὄστρεϊδα, 2,150,000 χιλιόγρ. ὄσπριων καὶ λαχάνων, 1,060,000 χιλιόγρ. βουτύρου καὶ . . . 38 ἑκατομμύρια ἀγῆ! Ἐπερ δηλοῖ ὅτι οἱ Παριεῖοι ἀνα πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας, ἡμέρας τε καὶ νυκτός κατ' ἕνα τὸ ἔτος κατέβησαν ὑπὲρ τὰ 400 ὀά. Ἐκτὸς τούτων 974,250 ὄρνιθες ἠναγκάσθησαν νὰ ἐργαταλίσθωσι τὰ ἐργάσματα, ὁμοίως ἐγένοντο θύματα τῆς παρισιανῆς ἀσπιδόφας 815,531 λαγυδαί, 106,500 νῆσοι καὶ 34,391 γῆνες.

„συγκεφαλαιωθῆναι οἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς τῶν ἀπὸ τῆς Σχολῆς — τῶν ἀριστοτελικῶν — θεωρίας λόγοι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδεῶν τοῦ γάλλου Bauvé, ὅπως οἱ παρ' ἡμῖν τῆ σπουδῆ τῆς φιλοσοφίας καταγινομένοι νέοι ἀκριβῆ λάβωσι τοῦ συζητουμένου ἀντικειμένου γῶσιν.“

22. Das Schöne aus dem „Kleinen Bürger“ des Prof. P. Vergotis, Cephalonia 1876, ins Deutsche übertragen von M. Geiger, Philolog, Stuttgart 1885. S. 1—10. Μὴ εὐτυχῆσαντες νὰ γνωρίσωμεν τὸ κατ' ἡμᾶς πρωτότυπον βιβλίον τοῦτο, δυνάμεθα ἐν τούτοις ἐκ τῆς ὑπ' ὄψιν ἡμῶν μεταφράσεως μικροῦ τινος αὐτοῦ μέρους νὰ συγχαρώμεν τῷ κ. Π. Βεργωτῇ, ὡς γράφονται βιβλίον ἄξιον μεταφράσεως καὶ συστάσεως πρὸς τὰ μάλιστα φιλόσοφον καὶ παιδαγωγικὸν ἔθνος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

25,008 ἰνδιὰκι ἀλέκτορες (κυῖοροι), 385,000 περισσέροι καὶ 658 ἵπποι. (Εἰς ἡμᾶς ὄμως φαίνεται ὅτι οἱ incognito φραγωγθέντες ἵπποι δὲν συνηρηθῆσαν μετὰ τῶν ἀνωτέρω.)

Ὅτι εἶνε τὸ Καπιτώλιον διὰ τὴν Ρώμην καὶ ἡ Ἀκρόπολις διὰ τὰς Ἀθήνας, τὸ αὐτὸ σημαίνει διὰ τὴν Βενετίαν τὸ παλαιὸν τῆς νεώριον, διότι ἐν αὐτῷ εἶνε ἐγκλεισμένοι ὅλα αἱ ἀναμνήσεις διὰ τὴν ἀρχαίαν δύναμιν καὶ δόξαν τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας διαρκῶς παραμελούμενον ἀπασχολεῖ τὴν σήμερον μόνον περὶ τὰς 2,000 ἐργατῶν, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς ὁ ἀριθμὸς τούτων ἀνήρχετο εἰς 16,000. Οἱ ἐργάται τοῦ νεωρίου ἀπύλουν τότε πολλὰ προνόμια, εἶχον ἰδιαιτέρον ὄργανισμὸν καὶ αὐτοὶ συναίθετον τὸν δόγμα, δευτὸς ἡτομαζετο νὰ ἐπιβῆ τοῦ „Βουκεναύρου“ καὶ νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως βίβη εἰς τὰ κύματα τῶν γνωστῶν γαμήλιον διακίλιον.

Μόλις κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους τὸ διασημώτατον τοῦτο νεώριον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἄλλο ὅμοιον οὐδὲν ἔχει ἢ Εὐρώπη καὶ ὅλη ἡ γῆ, ἔλαβε νέαν ζωὴν διὰ τῆς ναυπηγήσεως νέου θεωρητοῦ γιγαντιαίου διαστάσεων, φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ „Μοροζίνη“ καὶ ἐδυμύζοντος εἰς ἡμᾶς τὴν ἐνδοξοτάτην περιόδον τῆς ἱστορίας τῆς δημοκρατίας. Ὁ δόγης Μοροζίνης, ὡν συγγραφέας καὶ ναύαρχος τῆς Βενετίας, διὰ τῶν ἠρωϊκῶν κατὰ τῶν ἀλλοπίστον ἀγώνων του ἀντικειροσωπεύει τὰς τελευταίας ἀκτίνας τῆς δόξης, αἵτινες ἐκ τῶν νεωρίων τούτων ἐξεπέμφθησαν εἰς τὸν κόσμον.

Κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα ὁ δόγης Ὁρδελάφος Φαλιέρος ἔθηκε τὸν θεμέλιον τοῦ νεωρίου λίθου ἀκριβῶς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐνθα ἄλλοτε ἔκειτο ὁ ναὸς τῶν Διοσκουρών, οἵτινες ὡς γνωστὸν ἐλατρεῦοντο εἰς προστασίαι τῆς ναυτιλίας. — Εἰς ἀπόδειξιν δὲ ὅτι οὐδὲν συμβαίνει εἰς τὸν κόσμον πᾶνθι κανὸν καὶ μὴ ἔχον προηγουμένα ὁμοιότητα, παρατηροῦμεν ἐντι κατὰ τὸν δέκατον τρίτον ἡδὴ αἰῶνα ἐν τῷ αὐτῷ νεωρίῳ κατασκευασθῆσαι γιγαντιαία πολεμικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ὡς φροῦρι διέσχισον τὰ ὕψη κλέευθα τῆς θαλάσσης. Ἡ ἱστορία διέσωσεν ἡμῖν τέσσαρα ὄνόματα τῶν θαλασσιῶν τούτων τεράτων: τὸν κόσμον, τὸν ἀέτον, τὸν προσεινητήν, τὸν παραδείσον.

Μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη ἱστᾶνται πρὸ αὐτοῦ ὡς φύλακες οἱ τέσσαρες ἐκείνοι λέοντες, οὗς ὁ ναύαρχος Μοροζίνης ἀνήρπασεν ἐκ Πειραιῶς, μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη βλέπει τις ἐν αὐτῷ τὰ τροχία τῆς παρὰ τὴν Ναυπάκτον περιφημοῦ ναυμαχίας (1571). Διάσημον ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ εἰς τὸ νεώριον ἀνήκον ὀπλοστάσιον. ἐν αὐτῷ σὺν ἄλλοις πολλοῖς λαφύροις εὐρίσκονται τὰ λείψανα τοῦ ἄνω ρηθέντος „Βουκεναύρου“ καὶ ἡ μεγαλοπρεπῆς λέμβος, ἐφ' ἧς ἐν ἔτει 1866 ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν τῶν δογῶν.

Παραδόξον ἀνθρωπίνον πλάσμα κινεῖ εἰς τὸν ὕπατον βαθμὴν τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπισκεπτομένων τὸ νοσοκομεῖον τῆς Νεαπόλεως. Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἐγενήθη πρὸ τινας χρόνους παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν δύο ποδῶν, εὐρισκομένων ἄλλως εἰς τὴν φυσικὴν τὸν θέναν, ἔχει καὶ τρίτον, καλῶς ἐσηματισμένον, ἀνω τοῦ στήθους του. Ἐκτὸς αὐτοῦ εὐρέθησαν καὶ τὰ ὄνα ἀπλῆ ἐξ τῆς ἀριστερῆς τῆς κεφαλῆς πλευρᾶν. Ὁ καθηγητὴς Νόρι, κατὰ τινὰς ἰταλικὰς ἐφημερίδας, ἔγραφε περὶ τοῦ ζῶντος τούτου τέρατος ἐπιστημονικὴν ἐκθεσιν. Ἡ διαγογὴ ὄμως τοῦ ἱερέως τοῦ νοσοκομείου ἐφάνη κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην λίαν κομικῆ, διότι ἐπαμύνας ἐξήχησε δις νὰ βαπτίσῃ τὸ παιδίον, ὡς πιστεύειν ὅτι εἶχε δύο ψυχὰς καὶ ὅτι ἐπομένως ἐξήλθε τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του ὡς παραμορφωθὲν ζῆγος διδυμῶν.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Κρομβέλλου ὡς δικτάτορος τῆς Ἀγγλίας ἐστειλεν ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας ὡς πρεσβευτὴν παρ' αὐτῷ

τὸν νεαρόν 'Ροξενκράντς, τοῦ οποίου τὸ χεῖλος μόλις ἤρχισε νὰ καλύπτῃ λεπτὸς χνοῦς μύστακος.

Ὁ Κρομβέλλος, ὅστις δὲν ἤτο πάρα πολὺ φιλόφρων καὶ εὐπροσήγορος, ἀργίῳ δότι δὲν ἤξισαν ὅ ἀποστείλωσι παρ' αὐτῶ ὑποκειμενον

μᾶλλον ἠλωτικώμενον καὶ ἐξεδήλωσε τὴν οργὴν τοῦ πρὸς τὸν νεαρόν ἀπεσταλμένον ἐπιτεθεὶς διὰ γλευστικῶν ἐκφράσεων κατὰ τοῦ ἀπόντος μύστακος τοῦ.

Ὁ 'Ροξενκράντς ὁμοῦ ἀπήγγησε μετ' ἀπαθείας: — Μυλόρδε, ὁ μύσταξ μου δὲν ἔχει τὴν ἡλικίαν του, καὶ τόση ὁμοῦ εἶνε μεγαλειτέρα τῆς τοῦ ἐλευτέρου σας κράτους.

Ἐκτοτε ὁ Κρομβέλλος ἐφέρετο πρὸς τὸν Δανὸν διπλωμάτην μετ' ἐξαιρετικῆς ἀβροφροσύνης.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ὁ ὑπὸ τῆς βασισεως πόλεμος (μετὰ εἰκόνας εἰδῶν τορπιλλοβόλων ἐν σελ. 298) ὑπὸ Κίσιου. — Τελούλα, διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ἱστορίας, κατὰ τὸ γερμανικὸν ὑπὸ Ἑλένης Ν. (συνέχεια). — Ἐφευρέσεις καὶ ἀνοκαλύψεις, I, II. — Ἀποχωρισμὸς τῆς Μηδείας, κατὰ τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνας τοῦ Liezen-Meyer ἐν σελ. 296 καὶ 297. — Αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακίαι, ὑπὸ Κομφουκίου (συνέχεια καὶ τέλος). — Οἱ νεκροὶ τοῦ Παλιέρμου (μετὰ εἰκόνας τῆς Σκοῦας τῶν Νεκρῶν ἐν σελίδι 300) ὑπὸ Δρ. Ε. Ν. — Εἰς τὸ Λεβόκιμα τῆς Κατ Αἰκ. Α.Α. Κ. (ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν) ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη. — Βιβλιοθήκη. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. Ἡ δογματικὴ τοῦ ἐκπαιδικοῦ τύπου πρὸς τὴν ἡουάκουσαν Ἑλλάδα. — Ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Λειψίας, Χάλτης καὶ Βερολίνου. — Ὁ ἰθνηκὸς πλοῦτος τῶν μεγάλων κρατῶν. — Ἰνδὴν ἄγγιλον σοφοῦ. — Ὁ στόμαχος τῶν Παρισίων. — Ὁ ἀμύστακος κρεμνιστῆς τῆς Σανίας παρὰ τῷ Κρομβέλλῳ. — Τὸ νεώριον τῆς Βενετίας. — Παιδίον τρίπονν καὶ τρίπονν ἐν τῷ νοσοκομίῳ τῆς Νεαπόλεως. — Δικαιολόγησις συρρικνῆς ἀρσενίας. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

Ἄφες μεθ' ἑα ταῦτα, φιλιτάτη μου, νὰ παρέλθωσιν αἱ πονηραὶ αὐταὶ ἡμέραι καὶ λάβε τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅτι θὰ Σε ἀποζημιώσω μίαν ἡμέραν συρρικνῶς, πολυλογοῦσα περὶ τῶν κατὰ καιροῦς νεωτερισμῶν. Ἄλλα σοβαρώτερον καθήκοντα καὶ σπουδαιότερα σκέψεις ἀπασχολοῦσι νῦν τοῦς

πάντας, οὐδὲ δύναμαι παραλείπουσα τὴν περὶ ταῦτων μνείαν νὰ ἐνδιατρέβω εἰς ὅλας ἐπουσιώδη πράγματα. Ἀρκέσθητι εἰς τὴν γλώσσαν τῶν εἰκόνων, ἂν ἔχης νὰ δώσης ἀκρόασιν καὶ εἰς αὐτήν, ἔγτεινον δὲ τὴν προσοχὴν Σου εἰς τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαίνοντα. Δὲν δύναται ἄλλως νὰ σκέπτεται ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν καὶ αὐτὴ ἡ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — κ. κ. Ἄδελ. Αὐδ., εἰς Κωνσταντινούπολιν. Αἱ ὑπὲρ τῆς Κλειούς εἰγενηθεὶς Ἰμῶν συμπάθειαι καὶ ἡ εὐκρινὴς Σας ὑπὲρ τῶν συμφορῶν αὐτῆς μέριμνα εἶνε ἀνώτεραι τῶν ἡμετέρων εὐχαριστιῶν. Μεθ' ἑλας τὰς προσπαθείας τῶν ἀντιπρονοῦντων ὁ βίος τῆς Κλειούς δὲν θὰ λήξῃ μετὰ τοῦ φθίνοντος ἔτους. — κ. Α. Φ. Α. Συνδρομητὴν τῆς Κλειούς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐδωχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὑπόμνησιν, ἀλλὰ πάντα ταῦτα προῆλθον ἐξ ἀνωμαλιῶν, ὅς ἀπίστευται καταχρήσεις ἐπροξένησαν τῇ Διευδύνσει. — κ. Ἰ. Σαρδ., εἰς Βουκουρέστιον. Δωδέκατος οὗτος μῆν, καὶ ἀναμνηόμεν ἐπιστολήν Σας.

Ἐκδότης **Η. Α. ΖΙΓΟΥΡΗΣ.**

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτις ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Froy & Sening, ἐν Λειψίᾳ.